Den sælsomme ligsten

Fergus Hume

Bibliotek 1800

Fergus Hume

Den sælsomme ligsten

eBibliotek 1800

2024

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Fergus Hume: *Den sælsomme ligsten* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Fergus Hume: *Den sælsomme ligsten* is based upon sources in the public domain worldwide.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal*

context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.

1. Eneboeren

Under kong George den 3.s regering, da diligencerne rumlede henad de tre kongerigers landeveje, og da Wellesley jog Bonapartes soldater over Pyrenæerne, besluttede Oswald Hatheril sig til at føre et eneboerliv. Af visse grunde, som vi senere skal erfare, forlod han London og begav sig til familiens ensomme herresæde nær ved Archminster, Hants. Herregården var, som den lå der imellem den mørke skov og det klagende hav, den uhyggeligste bolig i hele grevskabet, og hvis dens ejers ønsker gik i retning af ensomhed, kunne han ikke have fundet noget mere passende sted. Sammen med en aldrende tante, en husholderske, en kokkepige og en karl indrettede Hatheril – junker Hatheril, som han sædvanligt blev kaldt – sig på at leve et tilbagetrukkent pebersvendeliv. Han begravede sig blandt bibliotekets bøger og gik sjældent til Archminster, ja næppe engang udenfor den til ejendommen hørende park; motion tog han på havens skumle terrasser eller på den strimmel sand, der adskilte hans ejendom fra havet. Afskåret fra omgang med sine medskabninger og ligegyldig for de store begivenheder, der netop på den tid satte alles sind i bevægelse, var denne unge mand lige så død for livet, som om han allerede hvilede i familiegravstedet. Grevskabets fremragende familier kunne ikke forstå, hvad denne menneskefjendskhed skulle betyde, men ingen af dem kunne få nogen tilfredsstillende forklaring. Efter at den afdøde herremand – en brutal karl, der havde levet et vildt liv, hvad ejendommens tilbagegang tilstrækkeligt beviste – var begravet, aflagde naboer og omkringboende visit

for at tilkendegive deres agtelse, deres venskab og deres deltagelse. De blev imidlertid modtaget så koldt, og affærdiget så kort, at de fleste på stående fod svor på, at de ikke oftere skulle sætte deres fod i et så ugæstfrit hus. Som man kan forstå, brød genstanden for alle disse trusler sig kun lidt om det fjendskab, han havde vakt; indelukket i sit bibliotek hengav han sig til læsning og unyttige drømmerier.

Årsagen til denne opførsel må søges i den unge mands karakter og den fattigdom, i hvilken han blev bragt ved overtagelsen af ejendommen. Hans fader havde i mange år holdt åbent hus; han havde spillet, drukket og kastet penge i snavset så længe, at arvingen akkurat kunne betale prioritetsrenterne med det tilbageblevne og holde sig selv og sin tante i live. Det meste af jorden var solgt og resten stærkt behæftet med gæld; og når man tager hans forfinede vaner og indskrænkede indtægter i betragtning, tør det nok siges, at den unge Hatheril var en af de fattigste adelsmænd syd for London.

Hidtil havde Oswald for de penge, han hver måned fik tilsendt fra sin fader, levet muntert i byen, men i samme øjeblik, han tiltrådte sit ruinerede kongerige, indrettede han sig straks efter sine forandrede omstændigheder. Stolt, tilbageholdende og følsom, som han var, kunne han ikke finde sig i, under disse forhold, at færdes mellem dem, der kendte ham fra bedre tider. Dette fandt han uværdigt for en Hatheril, og derfor trak han sig tilbage til landejendommen, hvor han skjulte sin fattigdom – for stort andet var det ikke – for alle nysgerrige øjne. Hans tante Drusilla, der var lige så fattig og stolt som han selv, billigede fuldtud denne opførsel, og omtrent i et år boede de to alene sammen. De kom sjældent til naboerne,

de holdt ingen selskaber og modtog i det hele taget ikke besøg af andre end sir Upton Vane og marquis d'Ervan.

Denne sidste herre var en adelig emigrant, der ved Revolutionen var berøvet alt: ejendom, konge og fædreland. Han var på mødrene side fætter til Hatheril og af denne grund velkommen på dennes gård, hvor han ved sit livlige temperament gjorde meget for at oplive den bedrøvelige familie. Da fætrene med hensyn til karakter var fuldstændige modsætninger, herskede der heller ikke nogen særlig fortrolighed imellem dem. Alligevel fandt Oswald, at det som en nær slægtning var hans pligt at tilbyde d'Ervan at bo på gården, hvilket tilbud imidlertid blev afslået, da marquien foretrak at leve uafhængigt i Archminster og at give undervisning i dans, en beskæftigelse mange af de udvandrede franske adelsmænd tog deres tilflugt til.

Sir Upton Vane var Hatherils nærmeste nabo, en rig og bestemt, gammel pebersvend, rigeligt begavet med voltairesk kynisme. Oprigtigt bekymret for sin afdøde vens søn, havde han to eller tre gange tilbudt ham pengelån for at bøde på den unge eneboers forringede indtægter. Af stolthed havde Oswald afslået sådanne tilbud, men var ikke desto mindre taknemmelig for venligheden, og han betragtede sir Upton som den oprigtigste af hans få venner. Han rådførte sig ofte med ham om vigtige sager, og betroede sig fuldtud til ham, og den gamle baronet blev derfor slet ikke overrasket, da han modtog et brev med anmodning om samme morgen at komme over til Oswald. I det håb, at denne var blevet ked af sin selvpåtagne bod, skyndte Vane sig at efterkomme opfordringen.

"Hm," sagde han til sig selv under påklædningen, "skulle min unge ven have i sinde at følge mit råd og opgive eneboerlivet? Jeg betvivler det i høj grad; drengen er besat af egensindighedens djævel, som alle mine overtalelser næppe kan drive ud. Men jeg vil dog gøre et sidste forsøg og se, hvad der kommer ud af det. Og dog," tænkte han atter, "hvad vinder jeg ved at blande mig? Skam og utak. Jeg burde være klogere i min alder." Efter denne lidt bitre udtalelse iførte sir Upton sig sine ridebenklæder, sine lange støvler og mørkerøde ridejakke, og genvandt atter det ham egne belevne væsen. Før middag travede han allerede afsted på sin kleppert mellem de blomstrende hække, i fulde drag indsugende den milde luft, mens hans tanker beskæftigede sig med den kommende samtale. "Der er kun én udvej," tænkte han, "fyren må gifte sig med en rig pige. Han er både ung og smuk og i besiddelse af et gammelt og anset navn. Mangen en ung dame ville sikkert ikke have noget imod at blive herskerinde på gården. Lad mig se," og i tankerne gennemløb Vane en liste over de unge damer, som muligvis kunne bevæges til at fylde Hatherils tømte pengekiste på ny. Disse spekulationer førte dog til intet. Den ene dame var for pyntesyg, den anden for simpel, en tredje atter for gammel i forhold til den tænkte bejler, og det lykkedes ikke sir Upton at finde frem til en passende ægtemage for hans yndling. "Men han burde nu alligevel giftes," sluttede han for sig selv, idet han red op ad alleen, noget ærgerlig over ikke at kunne skaffe en brud.

I biblioteket modtoges han af Oswald selv. Den unge mand bød sin gæst velkommen med et smil, der var alt for melankolsk for et så ungdommeligt ansigt.

"Hvem skulle tro, at denne Hamlet er søn af en livlig franskmandinde og en lystig englænder?" tænkte han. "God dag, min melankolske dansker," sagde han højt, "jeg tænker, De har indbudt mig til en fornuftig passiar."

"Hvad forstår De ved fornuft, sir Upton?" spurgte Hatheril, idet han bød sin gæst en stol og atter indtog sit eget sæde.

Den gamle herre bredte et silkelommetørklæde over sine knæ og skærpede sine tænkeorganer ved hjælp af en pris tobak.

"I dette tilfælde," sagde han eftertænksomt, "mener jeg, at det fornuftigste ville være, om De lod mig bringe orden igen i pengevæsenet, som Deres fader har ødelagt, og at De igen indtog den Dem tilkommende stilling her på egnen. Der er ingen mening i, at en ung, smuk mand som De skal trække sig ind i sig selv som en munk, nej såmænd om der er."

"Ja om kort tid skal jeg ikke længere være munk," sagde Oswald smilende over dette udbrud, og uden at vente på svar tog han fra skrivebordet et brev, som han rakte til sin rådgiver.

"Hm, hm! De tænker på at gifte Dem?"

"Det gør jeg ikke," svarede Oswald med eftertryk på ordene, "men De vil forstå mig, når De læser dette brev."

Sir Upton gav sig ved hjælp af en lorgnet til at efterkomme opfordringen. Skrivelsen var kort, dateret fra Dublin og meddelte, at afsenderen ville ankomme i slutningen af indeværende uge. Brevet var underskrevet Susan Argon.

"Hm! En søster til den afdøde lord Wicklough, tror jeg," sagde Vane, som var på det rene med enhver mere bekendt familie i de tre kongeriger.

"Netop. De ved, at Wicklough var en god ven af mig, da jeg boede i London."

"Jeg har hørt Dem tale om ham, og jeg har ligeledes hørt ham nævne Deres navn. Hvorledes? Faldt han ikke ved Ciudad Rodrigo?"

"Han faldt i spidsen for de fremstormende soldater," sagde Hatheril sørgmodigt og bevæget. "En herligere død kunne jeg ikke ønske min bedste ven; jeg ville ønske, at jeg havde været hos ham dengang."

"Vi kunne ikke undvære Dem, kære ven. Men Deres mening om Wicklough forklarer ikke lady Susans besøg."

Oswald lænede sig tilbage i sin stol og sagde i en noget fortrydelig tone:

"Titlen og godserne går over til en fjern slægtning, som Wicklough nærede en stærk uvilje imod, og da denne sidste kendte mit venskab for hende, har han i sit testamente indsat mig til formynder for sin søster."

"Indsat Dem – en ung mand på tredive år – til formynder for hans søster," gentog Vane med vidt opspærrede øjne, "formynder for en tyveårs pige! Hm! Ja, Wicklough var altid noget excentrisk. Hvorfor har De dog ikke tidligere fortalt mig dette?"

"De har jo været i London, og det er kun tre måneder siden, jeg selv fik det at vide," svarede Hatheril med et skuldertræk. "Jeg havde ikke nogen grund til at tie stille med det, men syntes i grunden ikke, at sagen var vigtig nok til at skrive om. Nu, da lady Susan imidlertid har besluttet sig til at komme hertil, kunne jeg nok have lyst til at høre Deres mening om det."

"Min mening," sagde Vane efter at have tænkt sig lidt om, "er, at De vil blive forelsket i hende. Det er naturligvis i den hensigt, at Wickloughs testamente har ført Dem og hende sammen."

"Og hvorfor skulle jeg blive forelsket?"

"Naturligvis for at det, som det almindeligvis går, skulle ende med giftermål. Er hun rig?"

"Ja, hun har nogle tusinder om året, så der er ikke så stor rimelighed for, at hun skulle kaste sig bort til en sådan ridder af den bedrøvelige skikkelse, som jeg er."

Han lo, og sir Upton betragtede ham bifaldende gennem sin lorgnet. Den unge mand var høj og slank og havde en udmærket figur. Hans ansigtstræk var markerede og hans smil i høj grad tiltalende, men sædvanligvis bar hans ansigt udtrykket af dyb sørgmodighed. I det hele taget måtte han siges at være smuk, og hvad kvinderne kalder interessant. Den mørke klædning passede så godt til hans mørke blik, som forøgede det trylleri, der omgav hans person. Vane sluttede sin undersøgelse med i en sarkastisk tone at bemærke, at Oswald virkelig undervurderede sin tiltrækningskraft.

"Nej, De kan stole på, at jeg ikke i nogen måde undervurderer mig selv," sagde den unge mand leende, "jeg er nemlig i besiddelse af en god del forfængelighed, hvad De uden tvivl allerede ved tidligere lejligheder har opdaget. De må endelig ikke tiltro mig dyder, som jeg ikke har. I London kunne jeg måske have vundet lady Susans venskab – ja måske endog hendes kærlighed, men her –" han dæmpede stemmen og så sig om i stuen med et meget sigende blik.

"Ja, det er nu lige meget, jeg er sikker på, at De vil blive forelsket," sagde Vane og børstede et tobaksgran af sit frakkeærme, "og såfremt pigen har spor af smag – af hjerte – ja så indser jeg ikke, hvorfor Hatherilernes gæld ikke skulle blive betalt, uden at jeg behøver at tage mig af den."

"Jeg vil aldrig kunne gifte mig af den grund," svarede Hatheril, "jeg vil håbe, at lady Susan rejser lige så hurtigt igen, som hun kommer. Det er ikke min agt at beholde en smuk ung pige her i dette fangehul."

"Stolthed, min kære ven, – bare stolthed."

"Det er den eneste luksus, jeg kan tillade mig. Hvis jeg havde de penge, som min fader har bortødslet, hvis jeg kunne holde åbent hus og indtage min berettigede stilling blandt mine standsfæller, da skulle jeg sikkert ikke have noget imod at følge Deres råd med hensyn til lady Susan; men –"

"Stop lidt! De har altså set den unge dame?"

"Ja, to eller tre gange."

"Er hun smuk?"

"Hun er en af de mest fortryllende unge piger, der findes. Ikke videre høj, men fuld af liv og bevægelse, med gyldent hår, blå øjne og det yndigste smil, man kan tænke sig."

"Således kunne Damon have beskrevet Chloë," lo sir Upton, "af en ung mand at være, der ikke er forelsket, har De rigtignok et vidunderligt kendskab til den unge piges udseende. Hvis jeg ikke var en uforbederlig pebersvend, er det ikke umuligt, at jeg kunne have lyst til at konkurrere med Dem; under de forhåndenværende omstændigheder er jeg aldeles sikker på, at Deres fortryllende myndling inden lang tid vil være Deres lige så fortryllende hustru."

"Jeg er bange for, at De ikke spår rigtigt, sir Upton."

"Det ville vi få at se," sagde baronetten, idet han rejste sig. "Men hvis De ikke vil tillade mig at hjælpe Dem og heller ikke vil ægte den unge dame, indser jeg ikke, hvorledes De skal komme ud af Deres forviklede forhold."

"Der findes dog en tredje udvej," sagde Hatheril tørt.

"Det skulle glæde mig at høre, hvilken den er, kære ven."

"Jeg håber at finde de juveler, som en af mine forfædre har skjult."

"Hvorledes! Vilde Ralphs juveler?"

"Netop. De kender altså sagnet om, hvorledes Ralph Hatheril under kong James den 1.s regering nedgravede juveler til et beløb af fyrre tusind pund sterling."

"Jeg kender sagnet, og jeg ved også, at det endnu ikke er lykkedes at finde dem."

"Det er måske forbeholdt mig," sagde Oswald roligt.

"Virkelig! De har altså fundet et spor?"

"Jeg tror det næsten. Jeg har fundet et manuskript, som min oldefader har skrevet, og hvoraf det fremgår, at nøglen til skjulestedet findes på gravstenen over den mand, der har skjult juvelerne."

"Nej pyt, min ven!" råbte sir Upton ivrigt. "Jeg har set gravstenen over hundrede gange, og der findes ikke et ord på den, som kan give Dem nogen oplysning om skatten."

"Det har De ret i, sir Upton. Men der kunne måske alligevel være et skjult spor, og det er min agt at finde det."

Vane trak sin ridejakke på og sagde så: "Det er spildt ulejlighed, min kære ven; juvelerne har ligget gemt de sidste to hundrede år, og jeg tvivler om, at skæbnen har udset Dem til at være den lykkelige finder."

"Umuligt var det dog ikke," svarede Hatheril påståeligt.

"Og jeg for min del," sagde Vane, "tror stadig, at De vil blive forelsket i Deres myndling."

"Aldrig! Med mindre jeg genvinder min stilling og formue."

"Ja, jeg tror nu, at De allerede er halvvejs forelsket. Læg mærke til, hvad jeg siger, Oswald, De vil opnå lykken ved lady Susans hjælp."

"Jeg vil dog først forsøge gravstenen."

Da Vane mærkede, at han ikke kunne komme nogen vegne med det genstridige menneske, tog han afsked. Det glædede ham at erfare, at der ville komme en ung dame i besøg på herregården, for til trods for at han var en uforbederlig pebersvend, holdt den gamle laps dog meget af smukke kvinder. Han glædede sig også på forhånd til det skuespil, der ville blive opført, for sikkert var det, at Oswald, der dog også var af kød og blod, ikke ville kunne bevare sin koldsindighed overfor så megen skønhed og livlighed.

"Jeg skulle dårligt kende den menneskelige natur, hvis han ikke går hen og gifter sig med den unge dame," tænkte sir Upton, mens han på sin pasgænger nærmede sig sit hjem. "En ung mand; en smuk pige; ensomhed; voksende tilbøjelighed på begge sider; det giftermål er en afgjort sag."

2. Den smukke lady Sue

Til at oplive dette sørgelige hus kom der en fe – en irsk fe – strålende smuk og livlig. Under middelhøjde med en nydelig figur og et henrivende ansigt omkranset af lysegule lokker, var lady Sue – hendes kælenavn – indbegrebet af kvindelig ynde. Som det er feers skik, viste hun sig uventet, idet hun nemlig ankom fireogtyve timer før den berammede tid. Hatheril spadserede netop alene nede ved strandbredden, da hans myndling indtraf på gården, og derfor blev hun modtaget af frøken Drusilla med afmålt høflighed. Denne aldrende pige var en skarp dame med ørnenæse, smalle læber og et syrligt smil. I hendes unge dage havde hun været meget feteret, men af en eller anden uforklarlig grund, som hun aldrig ville fortælle nogen, var hun forblevet ugift. Hun var dygtig som husmoder, men hendes øvrige egenskaber, stolthed, affektation og hellighed gjorde hende langtfra indtagende. Hendes selskab blev snarere skyet end søgt, men som familiens forhold i øjeblikket stillede sig, var hun nærmest glad over det. Det skånede hendes ubøjelige stolthed, som man kun fandt mage til hos hendes nevø. For denne nærede hun en oprigtig hengivenhed.

Det kan ikke nægtes, at lady Sue blev noget skuffet ved den kølige modtagelse. Miss Drusillas kulde fik den unge, følsomme og letbevægelige pige til at gyse, og dette i forbindelse med husets uudsigelige kedsommelighed bragte hende til at fortryde sit besøg.

"Dette er vist et fortryllet slot, og her er heksen," tænkte hun, idet hun modtog en kop te af den skrækindjagende værtinde, "det er da godt, at nevøen er livligere end tanten."

Heri tog hun dog fejl. Den Hatheril her på gården var ikke den samme, som hun havde kendt i London. I hendes broders hus i St. James Square havde han været munter og underholdende; her var han næsten lige så kold som tanten og endnu bedrøveligere i ord og miner. Lady Sue opdagede straks forandringen, da han kom tilbage fra sin spadseretur og fandt hende ved tebordet. Hun studsede over denne hans forvandling, men med sin medfødte takt lod hun, som om hun ikke havde bemærket noget, og hilste fornøjet på sin formynder.

"Her har De mig, mr. Hatheril," sagde hun og løb hen til ham, "fireogtyve timer før tiden. Nu må De da indrømme, at jeg har overrasket Dem."

"Ja, det er sikkert – og på en yderst behagelig måde," svarede Oswald og førte hendes hånd til sine læber. "De kan ikke have opholdt Dem længe i byen."

"Og hvorfor skulle jeg være blevet der?" spurgte Sue med et anstrøg af den irske stridbarhed, "der var ikke videre morsomt, og derfor spildte Larry og jeg ikke nogen tid, men rejste lige hertil. "

"Larry?" gentog miss Drusilla forbavset.

"Ja, det er en gammel tjener, som er fulgt med mig," forklarede den unge pige. "Han er grim og tvær og lidt fordrukken, men er mig meget hengiven."

"Det sidste kan kun tjene til hans ros," bemærkede Hatheril med et smil. "Jeg håber, at De har haft en god rejse."

Lady Sue trak på sine smukke skuldre og smilede ligeledes.

"Den var tålelig, men jeg holder nu engang ikke af at køre i mange timer og er glad over, at rejsen er forbi; er De det også, mr. Hatheril?"

"Kan De tvivle om den glæde, jeg føler?"

"Det kan jeg, hvis Deres sind er lige så bedrøvet som Deres ansigt. Var det ikke meget naturligt at længes efter min formynders selskab? Ønsker De mig tilbage til Irland igen?"

"Tværtimod. Jeg er fortrydelig over, at Irland har beholdt Dem så længe, lady Susan."

"Sue, om De behager, det lyder mindre plebejisk. Hvor De forresten kan sige mig komplimenter!"

Hatheril lo ad hendes kåde humør.

"Jeg har snart glemt at sige komplimenter, lady Sue," svarede han. "Jeg bar kun haft ringe lejlighed dertil her. De befinder Dem i trist selskab, er jeg bange for."

Sue betragtede det alvorlige par med skælmske øjne og nikkede.

"Vi må jage denne dystre alvor bort," sagde hun, "og dette arbejde skal være mit. Jeg lover Dem, señor bedemand, at De skal være så munter som en lærke om to uger."

"Kan mindre tid ikke gøre det," spurgte Oswald, idet han blev smittet af hendes gode humør.

"Ja-h, det kommer an på Dem selv," svarede lady Sue, og med et muntert smil ilede hun efter miss Drusilla, der ventede på at bugsere hende op ad trapperne. Den gamle jomfru var dybt rystet over denne overfladiske konversation og pigens ukunstlede manerer.

"Hun er frivol, frygter jeg for," sagde miss Drusilla i døråbningen med en mørk mine, "hun har kun tanke for denne verdens glæder og forfængeligheder. Der må ske en forandring heri."

"Det håber jeg ikke," mumlede Oswald, da døren lukkede sig efter den pessimistiske jomfru. "Søde Sue, hun er smukkere end nogensinde. Allerede for et år siden syntes jeg godt om hende; nu er jeg dødeligt forelsket i hende. Men nej! nej! nej!" råbte han, idet han afværgende udstrakte sine arme. "Bad jeg hende om at være min hustru, ville hun kun anse mig for at være en lykkejæger. Min ære! Min ære! Lad mig vedblive at være formynderen, og ikke prøve på at forvandle mig til en ægtemand. "

Man vil af denne monolog se, at der var al sandsynlighed for, at sir Uptons spådom skulle gå i opfyldelse. Med en stolt naturs tilbageholdenhed havde Oswald ikke tilstået for Vane, at for mere end tolv måneder siden var han blevet lidenskabeligt indtaget af denne unge piges friskhed og ynde. Han havde endog haft til hensigt allerede den gang at fri til hende, men lady Sue var alt for optaget af sin første sæson til at have tanke for hans følelser. Hun kunne godt lide Hatheril; hun agtede ham som hendes broders ven, og fandt behag i hans selskab; men tanken om kærlighed var endnu ikke vågnet i hendes sind. Dog var kærlighedens frø, hende selv uafvidende, blevet sået i hendes hjerte ved deres første møde, og skulle nu spire i herregårdens kølige atmosfære. Hermed være ikke sagt, at Hatheril på nogen måde havde tilkendegivet sin beundring, for stolthed afholdt ham fra at fri til en rig arving, der – så at sige – var i hans magt. Det var skæbnen og ikke ham, der fremmede

udviklingen af den plante, der så snart skulle fæste rod i den unge piges hjerte.

Middagsmåltidet, der blev serveret af tjenestepigen, var i almindelighed en kedelig historie på herregården. Miss Drusilla plejede at tale om alvorlige ting med sin nevø, hvorpå hun trak sig tilbage til den triste dagligstue, hvor hun døsede og strikkede til sengetid. Oswald undgik så vidt muligt sin gravalvorlige slægtning og tilbragte tiden med at læse og gik først til ro ved totiden om morgenen. Ved at gøre krav på de hensyn, der skyldtes en gæst, forsøgte lady Sue at råde bod på denne såvel usunde som triste tilværelse. Hendes overstrømmende livsglæde virkede stimulerende på disse ulykkeliges sløvhed.

Ved middagsbordet talte Sue ustandselig, meddelte om sine triumfer i Dublin, gav en noget bidende skildring af den nuværende lord Wicklough, lagde planer til fremtidige adspredelser under hendes ophold på landet og, kort sagt, glædede og morede Oswald så meget, at han opgav at sidde alene med sin vin efter middagen, som den tids skik var, og fulgte med hende til dagligstuen. Her satte han sig ved hendes side og frydede sig over at høre hende aflokke spinettet de skønneste toner; imidlertid tilbragte miss Drusilla, som sådanne verdslige sager mishagede, tiden med at læse i et eller andet religiøst tidsskrift.

"De burde anskaffe Dem et fortepiano, mr. Hatheril, " sagde lady Sue, idet hun lod fingrene løbe over instrumentet. "Det er ikke moderne længere at spille på spinet."

"Jeg frygter for, at vi overhovedet ikke er moderne folk."

"Det ville også falde vanskeligt at tro," svarede hun elskværdigt. "Dette hus er så trist som et gravkammer. Får De aldrig besøg?"

"Undertiden aflægger min nabo, sir Upton Vane, mig et besøg. "

"Er han gammel eller ung, grim eller smuk?"

"Nej, han er en ældre mand af almindeligt udseende, og oven i købet ungkarl. Men han fører en meget interessant konversation."

"Jeg forstår. En forfængelig skabning, som monopoliserer hele samtalen. Jeg bryder mig ikke om sådan en egoistisk gammel kavaler. Og den fætter De omtalte, mr. Hatheril?"

"Henri d'Ervan. Han er ung og smuk, ganske vist; men han er korpulent, og på ingen måde en herre som De vil sætte pris på."

"Deres beskrivelse bringer mig til at længes efter at kende ham," sagde lady Sue, der havde kvindens lyst til forbuden frugt, "og hvor længe har han i sinde at blive i Archminster?"

"Indtil kong Louis kommer på tronen igen. Han er blevet berøvet godser, rang og penge og ernærer sig som danselærer."

"Stakkels mand! At en adelsmand skulle synke så dybt!" sukkede Sue eftertænksomt. "Hvorfor tilbyder De ham ikke Deres hjælp?" spurgte hun ham bebrejdende.

"Det har jeg allerede gjort, men han er alt for stolt til at modtage mit tilbud. Og, hvad mere er," fortsatte Hatheril tøvende, "vi er ikke de bedste venner."

"Hvordan kan det være?"

"Det kan jeg kun vanskeligt forklare. D'Ervan er behagelig og livlig; men jeg kan ikke lide ham. Jeg kan aldrig fatte venskab for en mand, som er så tillukket og hemmelighedsfuld."

"Dette er aldeles storartet," sagde Sue, idet hun klappede i hænderne. "Jeg sværmer for alt, hvad der er hemmelighedsfuldt. De må invitere ham. Det er mit indstændige ønske."

"For at De kan studere hans karakter? Jeg frygter for, at det næppe ville behage Dem at lære hans sande personlighed at kende, lady Sue. Det er ikke pænt at tale ilde om de fraværende; men – men –," Oswald vidste ikke, hvorledes han skulle iklæde sin mening ord. "Ja-h, ser De, d'Ervan er ikke ganske upåvirket af det tidligere franske hofliv."

"Oh!" udbrød hun med skælvende stemme, "er han meget, meget slem?"

"Meget – meget slem," svarede han smilende ad hendes udråb. "I det hele taget tror jeg vi gør bedst i at lade monsieur d'Ervan skøtte sig selv."

"Har De da erklæret ham åben krig?"

"På ingen måde. Han bliver modtaget med høflighed, når han behager at komme; men jeg opmuntrer ikke til venskab. Mit instinkt advarer mig mod ham, skønt jeg må tilstå, at han altid opfører sig som en gentleman."

Her lod han sig mærke med sin ulyst til at fortsætte samtalen, hvorfor Sue lod emnet falde. Ikke desto mindre følte hun sig tiltrukket ved beskrivelsen af denne landsforviste slubbert, og hun var fast besluttet på at tale med ham ved den første gunstige lejlighed. Hvis Oswald ønskede, at hun skulle være ligegyldig for d'Ervan og hans meriter, havde han valgt den mindst heldige måde til det. Han havde stimuleret i stedet for at tilfredsstille hendes nysgerrighed; og Sue var fuldstændig optaget af tanken om ham. Men han var korpulent, og denne

legemlige fejl overgik i hendes øjne langt hans moralske skavanker.

Uoplagt til samtale på grund af disse tanker, spillede hun muntre gavotter på spinettet, lette småting der mindede om pudder, fiskebensskørter, brokader og livet i en tid, som selv da endnu ikke helt var forsvundet. Den liflige musik tonede svagt igennem værelsets dunkle rum og vakte omsider miss Drusilla af sine mørke tanker. Til sin usigelige rædsel hørte hun klokken slå ti, og det stod hende klart, at Oswald i lang tid havde talt særdeles fortroligt med lady Sue. Alle hendes gammeljomfrufølelser oprørtes over dette, og hun bevægede sig højtideligt op til spinettet for at gøre en ende på en sådan utilbørlighed.

"Sengetid," sagde miss Drusilla strengt, "følg med mig, lady Susan."

Den unge piges øjne tindrede ved den dydige indignation, som udtryktes i handlingen og stemmen; men hun belavede sig på at adlyde med den mest alvorlige mine.

"Og jeg vil få Dem at se," sagde hun, idet hun rakte ham hånden, "når jeg vasker mit ansigt i majduggen om morgenen. Søg mig i den nærmeste eng."

"Og hvorfor vasker du dit syndige ansigt i majdug?" spurgte den rædselsslagne dame.

"For at bevare min syndige teint. Hvorfor ellers?"

Miss Drusilla udstrakte armene i tavs protest og førte synderinden bort. Ikke desto mindre fandt Sue tid til at kysse på fingrene ad Oswald, før hun forsvandt, og efterlod ham med hurtigt bankende puls og rødmende kinder. Værelset syntes at være opfyldt med duften af hendes yndefulde væsen.

"Hun er så frisk og sød som nogensinde," sagde han, lænende sit hoved mod vindueskarmen. "Sir Upton havde ret; det vil ende med at jeg taber mit hjerte." Her lo han. "Det er tabt allerede!" sagde han, og tanker, fyldt af henrykkelse og længsel, fik hans hjerte til at slå heftigt.

3. Sagnet om Vilde Ralph

Det mørke og skumle hus fængslede Sues fantasi, og hun tilbragte den nærmeste tid med at strejfe omkring gennem de øde værelser og spøgelsesagtige korridorer. Den fugtige atmosfære, de støvede møbler, de knirkende gulve, alt dette tiltalte hendes sans for det romantiske, og hun digtede fortællinger, der passede ind i denne ramme af trøstesløs ensomhed. Når undtages de værelser, der krævedes til beboernes nødvendige brug, var de øvrige lukkede; og de henledte allesammen tanken på Blåskægs kammers gyselige rædsler. For lady Sue, med hendes keltiske fantasi, afgav det hele et fortryllende problem af det ukendte og usete.

Larry var mindre tilfreds. En stridbar irlænder fra Cork, vanskabt og surmulende, yppede han stadig klammeri og gav sin utilfredshed højlydt luft. Dette kom lady Sue for øre, og hun gik strengt i rette med ham for hans uselskabelige opførsel.

"Du burde være glad over at være kommet bort fra Dublin, Larry," sagde hun skarpt; "nu lærer du livet at kende!"

"Er *det* livet, De mener?" var det hånlige svar. "Jeg kunne lige så godt være død med græsset og ligstenen over mig, som at føre et sådant liv."

"Ingen vil savne dig, Larry. Hvorfor er du så trættekær?"

"Hvad kender jeg til trætte? Har jeg slået nogen fordærvet; har jeg sagt til nogen, at de har løjet? Nej, jeg er så mild som et lam, ligesom min fader før mig, Gud velsigne hans sjæl."

"Hvis du ikke er tilfreds, så kan du rejse tilbage til Irland."

"Nej, ikke et skridt går jeg uden Dem. Det er med mig, at De er kommet herover, og med mig skal De tilbage til det gamle land. Jeg er Deres lydige tjener," efter hvilken modsigende bemærkning Larry skyndte sig mumlende bort for at undgå lady Sues vrede.

Hun fulgte ikke efter ham, for hun vidste af sørgelig erfaring, hvor håbløst det ville være at gå i rette med ham. Hun tog derfor sagen med filosofisk ro og gik ud for at søge efter miss Drusilla, som hun fandt i det gule værelse, beskæftiget med sit evindelige strikkeri, og satte sig ved hendes side i en noget trykket sindsstemning.

"Hvor er mr. Hatheril?" spurgte hun omsider, ked af den gamle jomfrus tavshed og flid.

"Han er ude at trække frisk luft nede ved stranden, " svarede miss Drusilla på sin langsomme og værdige maner. "Ønsker du at tale med ham?"

"Jeg ønsker at tale med *nogen,*" sagde Sue i en utålmodig tone.

Den gamle dame lagde sit arbejde til side og foldede sine hænder i skødet.

"Jeg er ganske til din tjeneste, min kære ven."

Den unge pige lagde ikke nogen overvættes glæde for dagen ved dette tilbud, og idet hun undertrykte en gaben, tog hun en bog op fra vindueskarmen.

"*Vejen til lykken,*" læste hun langsomt, "er det en morsom bog, miss Drusilla?"

"Det er en *god* bog, min kære," berigtigede den anden. "Du har godt af at læse den for at uddanne din ånd."

"Min ånd blev så overdannet i skolen, at jeg kun har liden lyst til at gentage forsøget. Jeg ønsker at underholdes, og hvis De

har nogle interessante romaner, kunne jeg lide at se dem."

Miss Drusilla rettede sig med værdighed. "Vi har intet så frivolt i huset, lady Susan. Men," føjede hun til, "der er *En Moders Breve Til Sin Datter*."

"Nej tak. Vil De så ikke hellere fortælle mig en eller anden sand historie. Det ville være morsommere. Åh, fortæl mig noget, kære miss Drusilla. "

"Jeg kender kun få historier."

"Oh, men De kender altså nogle," svarede Sue ivrigt. "Kom, fortæl mig én; en spøgelseshistorie, et sagn, et eller andet hemmelighedsfuldt. Hvor jeg sværmer for at høre sådan noget!"

Miss Drusilla smilede surt og gav tydeligt sit mishag til kende ved dette forslag. Da lady Susan imidlertid var hendes gæst, og den stakkels pige virkelig førte en trist tilværelse, følte hun sig forpligtet til at yde hende sådan underholdning, der stod i hendes magt. Derfor kom hun i tanker om en af de mange familielegender, hun var bekendt med.

"Har du nogensinde hørt vor stamfader Ralph Hatherils historie?"

"Vilde Ralph?" svarede Sue, idet hun fo'r op. "Nej; men Deres nevø fortalte noget om, at han havde nedgravet en skat, som han søgte efter."

"Ja. Ralph nedgravede en skat af ædelstene til en værdi – siger man – af fyrre tusinde pund i gode engelske penge. I den hensigt at hjælpe på vor families slunkne pengepung eftersøger Oswald disse juveler."

"Nej, hvor det er interessant! Og hvornår blev de skjult?"

"Omtrent for to hundrede år siden, og i den tid er det ikke lykkedes nogen at finde skjulestedet. "

Lady Sue så meget interesseret ud.

"Mr. Hatheril sagde noget om et spor og en gravsten."

"Det er hans teori, min kære," sagde den gamle dame grundende. "Osvald mener at have fundet nogle papirer, som tyder på, at sporet er at finde på Ralph Hatherils gravsten."

"Og hvor er denne gravsten?"

"På kirkegården i Archminster. Af en eller anden grund ønskede Ralph ikke at blive begravet i familiegravstedet."

"Måske er juvelerne skjult i kisten," sagde Sue eftertænksomt.

"Det tror jeg ikke, kære, hans sønner ville vist nok have sørget for at få dem. Ingen ved, hvor de er skjult."

"Jeg ved det i hver tilfælde ikke – før jeg har hørt historien," sagde Sue noget utålmodigt.

"Jeg tvivler meget på, at du så vil være meget klogere," var det tørre svar. "Jeg skal imidlertid med fornøjelse fortælle dig historien. Det vil måske forklare dig min nevøs hyppige fraværelse."

Efter denne indledning tog hun atter fat på strikningen, idet hun forklarede, at hun talte bedre, når hendes hænder var beskæftiget. Sue satte sig til rette for at høre efter, og miss Drusilla fortalte historien for sikkert hundrede gang, skønt aldrig før til så taknemmelig en tilhører.

"Under James den Førstes regering," begyndte den gamle dame, "var vor familie dårligt situeret, meget værre endog end for øjeblikket. Da Ralph Hatheril arvede herresædet bestod det kun af dette hus og nogle få tønder land. I virkeligheden, min kære, er Oswalds stilling et bevis på det gamle mundheld, at historien gentager sig selv. Som det vil være dig bekendt, var min afdøde broder noget ødsel, og vi Hatherils står i dag

næsten lige så blottet for verdsligt gods, som de gjorde på Stuarternes tid."

"Måske vil historien vedblive at gentage sig selv," sagde Sue opmuntrende, "og mr. Hatheril kan måske have held med sig og atter ophjælpe familiens formue, i lighed med hans store forgænger."

"Det beror på, om Oswald har held til at finde skatten," svarede miss Drusilla bedrøvet. "Men jeg tvivler på det. Men nu ser du imidlertid, min kære, ligheden imellem familien Hatheril den gang og nu. Hvis –"

"Jo! Jo! Forsæt endelig! Det er højst interessant!"

"Ralph," fortsatte den gamle dame, "var en dygtig og eventyrlysten mand. Han havde sat sig for at bringe sin slægts ødelagte formue på fode igen, og i dette øjemed indskibede han sig til Veracruz, som ligger i Mexico, det store rige, der blev indtaget og ødelagt af de grusomme spaniere. I dette guldland søgte han i nogle år at skabe sin lykke, men efter mange skuffelser var han lige så fattig, som da han kom. I fortvivlelse over dette sejlede han sydpå til Peru, de hedenske indianeres land, hvor de indfødte forhen havde været soltilbedere, indtil spanierne også besejrede dem."

"Og gjorde Ralph så sin lykke der?" sagde Sue, der blev noget træt af miss Drusillas historiske oplysninger.

"Ja, min kære, Forsynets hånd vejledte ham, så at han blev uhyre rig – og alt sammen ved en venlig handling fra hans side. Ralph frelste en stakkels hedning fra at dø under en grusom herres piskeslag, og af taknemmelighed over dette viste den indfødte ham *verdens skatkammer*."

"Verdens skatkammer? Oh", udbrød lady Sue, som fandt denne fortælling mere spændende end de moderne romaner, "hvor vidunderligt!"

"Kejserne i dette land – inkaer kaldte de sig – besad uhyre masser af guld og ædelstene, som blev anvendt til deres afgudsdyrkelse. For at skjule deres skatte for spanierne, som havde lagt deres rige øde, nedgravede de deres rigdomme i en afsides underjordisk hule midt mellem de mægtige bjerge. Herhen førte den indfødte manden, som havde frelst hans liv, viste ham hulen, og bad ham tage med sig, hvad han ville. Synet af de uhyre masser guld, sølv og ædelstene, som fyldte hulen, overvældede Ralph. Og i virkeligheden, min kære," fortsatte miss Drusilla, "lyder beretningen om vor stamfaders hændelser som en fortælling fra *Tusind og en Nat*."

"Vidunderligt! Vidunderligt! Men hvis Ralph vidste, hvor denne hule var, kunne han jo have samlet nogle folk og ladet dem tage skatten med sig."

"Uden tvivl, min kære," sagde den gamle dame tørt, "men den indfødte tillod det ikke. Han bandt Ralph for øjnene og førte ham ind i hulen. Da vor stamfader havde fyldt alle sine lommer med juveler – fordi det var mere værdifuldt og lettere at bære end guld – bandt den snu hedning ham atter for øjnene og førte ham mange mil bort. Ralph kunne aldrig siden finde hulens nøjagtige beliggenhed, og ej heller ville den indfødte fortælle ham det."

"Vel!" sagde Sue hurtigt. "Ralph blev vist hulen og førte en formue med sig bort –"

"Værd firsindstyvetusinde pund sterling," afbrød miss Drusilla, "juvelernes størrelse og skønhed gjorde dem

umådeligt værdifulde. Han kunne ikke have taget mere end en fjerdedel af dette beløb i guld med sig fra hulen. Nå, min kære, for at fatte mig i korthed, indskibede Ralph sig til England med sin formue, sin hustru og sine to sønner."

"Åh, var han da gift?"

"Ja, han giftede sig med en spansk dame, en papist, og med hende havde han to børn. Disse bragte han herover, og efter at have tilbagekøbt de jorde, hans fader havde solgt, genopbyggede han dette hus og førte et flot og lystigt liv. Men, ak! hans lykke var kun af kort varighed, for han døde i den tidlige alder af femogfyrre år af de savn og lidelser, han havde udstået. Vant i levende live til fri luft, ville han ikke tillade, at han blev begravet i sine forfædres grav, men foretrak at ligge under grønsværen og Guds frie himmel. Og jeg skønner ikke rettere, end han gjorde vel i dette, min kære," sagde den gamle dame eftertænksomt.

"Dette er alt sammen umådelig interessant, miss Drusilla, men det forklarer ikke den skjulte skat og sporet på gravstenen."

"Det er den mest interessante del af fortællingen," sagde frøkenen. "Da Ralph vidste, hvor indgroet ødselhedens vane var i vor slægt, besluttede han klogt nok at ville undgå en gentagelse af ulykken. I denne hensigt delte han sine rigdomme i to lige store parter af fyrre tusinde pund hver. Den ene af disse parter anvendte han på at genopbygge dette hus og tilbagekøbe de solgte arealer, hvorved han opnåede et årligt afkast. Den anden part skjulte han omhyggeligt, så at den næste Hatheril, som ulykken truede, skulle finde den og anvende den til at ophjælpe familien for anden gang."

"Men hvorfor betegnede han ikke skjulestedet mere nøjagtigt?"

"Deri lå netop Ralphs snuhed, min kære. Han skjulte nøglen til gemmestedet i visse ord, som han lod indridse på sin gravsten. Hans tanke var, at den Hatheril, som var kløgtig nok til at finde skatten, også ville være kløgtig nok til at bevare den, og hvis gåden aldrig blev løst, ville den, som ikke magtede at løse den, heller ikke være den rette til at hjælpe en ødelagt familie på fode igen."

"Det var virkelig meget snildt, miss Drusilla. Men hvorfor valgte han så besynderligt et sted som en gravsten til at skrive sin gåde på?"

"Fordi indhuggede bogstaver bedst modstår tidens tand. Papir og pergament kan ødelægges, huset kunne rives ned eller ødelægges af ildsvåde, men en gravsten, min kære, af hård sten, kan stå igennem mange århundreder. Tiden har givet Ralph ret, for hans gravsten med samt dens gåde findes på Archminster kirkegård endnu den dag i dag."

"Men hvorledes vidste man, at gåden var at finde på gravstenen?"

"Ralph fortalte det til sine sønner; derpå gik kundskaben om det med dem i graven; men den blev atter opdaget af min bedstefader, som nedskrev sagens nærmere omstændigheder på et stykke papir. Oswald fandt en dag dette papir, og siden da – det er nu nogle måneder siden, min kære – har han ikke gjort andet end at prøve på at løse gåden. Indtil nu er det ikke lykkedes ham."

"Men det skal lykkes ham," råbte Sue ivrigt. "Tiden er kommet og dermed – manden."

4. Luftkasteller

Lady Sue havde nu noget at leve for. Lige straks havde hendes besøg tegnet til at blive ualmindelig kedeligt, set fra et selskabeligt standpunkt, men i de sidste dage havde hun gjort to opdagelser, der bortjagede, som ved et mirakel, den truende kedsommelighed. For det første havde hun erfaret, at visse værdifulde juveler var blevet skjult, og med den kvinden ejendommelige nysgerrighed var hun opsat på at bringe dem for dagens lys; for det andet var det blevet hende klart, at Oswald var mere for hende end en blot formynder eller ven. Med tydeligere ord følte hun sig på samme tid fængslet af en mand og pikeret af en hemmelighed.

Disse to faktorer ville gøre selv den kedeligste tilværelse interessant.

I sit stille sind havde Sue besluttet, at hun ville bruge den ene til at hjælpe den anden. Belært af den ny følelse i sit eget hjerte til at ane dens tilværelse i en andens hjerte, forstod hun hurtigt de modstridende følelser, der kæmpede i Oswalds bryst. Han var stolt, han var forelsket; men den første følelse havde endnu magten over den sidste. At få forholdet vendt om blev nu hendes livs mål, og hun gav sig i lag med dette arbejde med en lyst, der skyldtes følelsen af, at hendes egen lykke stod på spil. Kærligheden undfanger list i selv de enfoldigste hjerner; så meget desto mere i et så kløgtigt hoved som Susans.

Efter nogle ugers ubehagelig tilværelse på grund af, at Oswald undgik hendes selskab, besluttede Susan at gøre en ende på det. En sildig sommereftermiddag overtænkte hun

situationen og fattede en beslutning, som hun straks iværksatte. Hendes tanker var således:

"Oswald," som hun allerede kaldte ham i tankerne, "Oswald elsker mig; men han er bange for at tale på grund af sin fattigdom. Hans stolthed vil ikke tillade ham at bruge mine penge for at komme på fode igen; derfor er han tavs. Min eneste chance for at tilfredsstille denne stolthed og bevæge ham til at tilstå mig sin kærlighed, er at gøre ham rig. Det kan måske lykkes mig ved at være ham behjælpelig med at finde Vilde Ralphs skatte. Det første skridt hertil er løsningen af gåden på gravstenen. Oswald er den nærmeste til at forklare denne sag; derfor vil jeg tale med ham om det. Ved at arbejde sammen kunne vi måske komme efter sandheden og opdage juvelerne. Så kan han tale, han kan fortælle mig – og spørge – og spørge –" hun brød pludseligt at og skjulte sit rødmende ansigt i hænderne, mens hun lo sagte. I dette øjeblik så hun for sit indre øje et liv af rigdom, kærlighed og varig lykke. Det var en dejlig drøm.

Ikke så snart havde hun fattet sin beslutning, før hun handlede efter den med rosværdig hurtighed. Idet hun overlod miss Drusilla til sine tanker i den triste, lille dagligstue, tog hun sjal og hat på og gik ud for at søge efter Oswald. Da han ikke efter sædvane spadserede frem og tilbage på terrassen, gik lady Sue igennem haven og skoven ned til stranden. Der ville hun sikkert finde ham vandrende frem og tilbage ved den fugtige bred i aftenskumringen. Det var en sygelig sindsstemning, der førte ham hid; og havet og skoven og skumringens tungsindighed harmonerede godt med hans melankoli.

På denne tid og blandt disse omgivelser var Oswalds tanker ikke af en sådan natur, at de opmuntrede hans sind. Til trods for mange dages arbejde, hovedbrud og trættende gennemlæsning af gamle dokumenter, havde han været ude af stand til at løse Vilde Ralphs gåde, og var lige så klog nu som før. Der fandtes tilsyneladende ingen talrækker eller ord, som kunne tænkes at føre til sporet efter den skjulte skat. Intet under da, at manden var melankolsk; han var så fattig, så stolt og så forelsket som altid, og kunne ikke øjne nogen udvej til at hæve sig op fra det lave trin af lykkens stige, hvorpå skæbnen havde stillet ham.

"Jeg kan aldrig bede hende om at blive min hustru," tænkte han, idet han gik frem og tilbage langs den øde strand. "Hvorledes kan jeg berede en, der er så ung og skøn, så trist en tilværelse? Hvilken erstatning kan jeg byde hende for en sådan bedrøvelighed? Og dog elsker jeg hende; jeg elsker hende umådeligt højt. Jeg tror, at hun ville gengælde min kærlighed, hvis jeg var dristig nok til at fortælle hende min længsel og mit håb. Men hun må aldrig, aldrig få det at vide! Det ville ikke være nobelt overfor hende; og jeg tør ikke trække hende ned i armodens elendighed. Min kærlighed til hende er lige så håbløs som min søgen efter juvelerne. Og dog –!" han udstrakte armene i et anfald af fortvivlelse, "hvor nær er jeg ikke lykken og dog så fjern!"

"Mr. Hatheril!"

Han vendte sig om og så genstanden for sine tanker stående på en sandhøj et lille. Stykke borte. Så sød, så skøn og så ren så hun ud i sin hvide kjole og det bløde krøllede hår, der viftedes frem og tilbage af den lette vind, at han næsten bildte sig ind, at

det var en engel, sendt fra oven for at dulme hans sorg. Kun med møje kunne han undertrykke den uendelige længsel efter at tage hende i sin favn; han gjorde endog et skridt henimod hende, men tanken om hans stilling som formynder overvandt denne øjeblikkelige tilskyndelse. Med en kraftanstrengelse vendte han sit ansigt bort, og da han atter så på hende, var det med et roligt og behersket udtryk. Men hvem kan føre en kvinde bag lyset i en sådan sag? Lady Sue så ind i hans øjne, og der læste hun sandheden.

"Er det venligt af Dem, mr. Hatheril?" spurgte hun, idet hun gik hen imod ham og lagde sin hånd på hans arm. Hvor berøringen fik ham til at bæve! "Er det venligt at lade mig ene i dette skumle, uhyggelige hus?"

"Men er min tante ikke –"

"Deres tante er rar nok; men hun er ikke det mest opmuntrende selskab. Jeg ville hellere tale med – Dem," og hendes blik søgte hans. "Vi plejede at være gode venner i byen, mr. Hatheril. Hvorfor er vi så fremmede nu?"

Osvald havde al sin beherskelse behov for at modstå dette forføreriske væsen.

"Jeg håber, at jeg aldrig har ladet det mangle på skyldig høflighed overfor Dem," stammede han forvirret.

"De er alt for høflig, alt for fremmed, " beklagede Sue sig, idet hun så ned. "Jeg er ikke en gudinde, der skal tilbedes, men en pige, der skal adspredes. Men De kommer aldrig i min nærhed; De ser på gamle støvede bøger i stedet for at se på mig; De – De – oh!" udbrød hun heftigt, "jeg vil forlade dette sted, hvor jeg sikkert er til overs."

"Oh, lady Sue, De må ikke – må ikke –" Han brød pludselig af, idet han følte sig på gyngende grund.

Sue anede dette igennem hans skælvende stemme, og benyttede sig straks af denne hans svaghed.

"Jeg; må ikke – hvilket?" spurgte hun med fristende, blød stemme.

"De må ikke forlade os. Jeg ved, at her er trist; men De synes jo godt om sir Upton Vane, og min tante vil ikke kunne undvære Dem. Hvis De synes, kan jeg invitere d'Ervan herover."

"Hvilken indrømmelse!" lo hun. "Jeg må tilstå, at jeg kunne lide at se denne skrækkelige person; men da jeg ved, at De afskyr ham, vil jeg ikke trække for store veksler på Deres elskværdighed. Så meget mindre," vedblev hun med eftertryk, "som jeg har fundet noget, som interesserer mig."

"Virkelig, lady Sue?"

"Ja, virkelig, mr. Hatheril," gentog hun drillende; derpå, idet hun bøjede sig henimod ham for at give sine ord mere eftertryk, "jeg har fået historien at vide om Vilde Ralph og hans juveler."

"Så har min tante uden tvivl fortalt Dem den. Interesserer fortællingen Dem?"

"Alt interesserer mig, som er til Deres bedste."

Ved denne uforsigtige bemærkning vendte Oswald sig pludselig om, og et eneste kort øjeblik så han en sjæl lyse i hendes øjne. Dette syn fik ham til at bæve af stærk længsel; men mere end nogensinde bestyrkede det hans beslutning at holde denne fortryllende kvinde på afstand. Han ønskede næsten, at hun ville rejse, som hun havde truet med; for han var på ingen måde en Sankt Antonius, og overfor en sådan fristelse kunne

måske endog æren vise sig for svag til at yde hans følelser modstand. Denne vaklen imellem to stærke lidenskaber forårsagede ham et øjebliks tvivlrådighed, der endtes ved at Sue fortsatte:

"I sandhed, mr. Hatheril," sagde hun strålende, "jeg er så interesseret i historien, at De må lade mig hjælpe Dem med at finde slutningen."

"Men jeg forstår ikke ganske –"

"De er den mest tykhovedede formynder på jorden," surmulede Sue. "Det er ikke vanskeligt at gætte min mening. Fortællingen om erhvervelsen og de skjulte juveler har nu manglet en afslutning i to hundrede år. Nu ønsker De at afslutte den ved at opdage den skjulte skat, og jeg ønsker at hjælpe Dem."

"Jeg modtager Deres hjælp med glæde, lady Sue. Deres kvindelige snilde kan måske udrette mere end min logik. Men" – her tøvede han i forlegenhed med hvorledes han skulle forme spørgsmålet – "har De nogen særlig grund til at ønske at finde disse juveler?"

Lady Sue så på ham med en mine, der atter fik ham til at bæve, og svarede ham derpå i prosaiske ord, der fuldstændig kvalte hans bevægelse:

"Hvor De er uvenlig, mr. Hatheril! Jeg ønsker, at De skal blive rig, og at herregården endnu engang skal hæve sig til sin gamle højde. Deres lykke ligger mig meget på sinde."

"Jeg frygter, at disse rigdomme ikke vil bringe lykke," svarede han med et suk.

"Det er et slidt og misbrugt mundheld. I dette tilfælde kunne disse rigdomme måske være indledningen til Deres lykke; de

kunne måske bringe Deres hjertes højeste ønske i opfyldelse."

Ved denne bemærkning følte Oswald sig grebet af en vanvittig længsel efter at tilstå hende sin kærlighed; men han gjorde vold på sig og førte samtalen i en anden retning.

"Jeg formoder, De kunne lide at vide, hvilket resultat jeg er kommet til med løsningen af gåden?" sagde han, idet han vendte blikket bort fra hendes ansigt.

"Nøglen til den findes på gravstenen, gør den ikke?"

"Man *siger*, at den er at finde på gravstenen," svarede han med eftertryk; "men for mit vedkommende er jeg ude af stand til at løse gåden. På stenen er indridset den afdødes navn, datoen for hans død, og et vers, der fremhæver hans dyder. Hvad kan man få ud af sådanne almindelige data?"

"Jeg har læst et eller andet sted, mr. Hatheril, at de mest dagligdags ting i dette liv ofte frembyder større vanskeligheder end de mærkeligste begivenheder. Jeg tror at Deres udtalelse bekræfter denne iagttagelse. Under denne meget almindelige indskrift, som De siger findes på gravstenen, kan der måske skjule sig den ønskede oplysning. Har De en afskrift af ordene?"

"Ja! Der er en afskrift et sted mellem mine papirer; men jeg tror De gjorde bedre i at se stenen selv."

"Det er en let sag," sagde lady Sue. "Miss Drusilla har ofte ønsket at vise mig kirken; så jeg kan bede hende om at gå med mig derover. De kan være sikker på, at jeg skal undersøge sagen og udtale min mening om stenen. Er der en sætning, der kan læses på to måder?"

"Ikke så vidt jeg kan se."

"Er der noget mærke eller ridse på stenen foruden indskriften?"

"Nej, stenen er blevet vel bevaret igennem adskillige generationer af vor familie; og den er lige så glat som det indvendige af Deres hånd. "

"De har læst indskriften omhyggeligt igennem?"

"Jeg har læst den på enhver tænkelig måde; jeg har drejet og vendt den, ombyttet ordenes stilling, forandret stavningen, men til ingen nytte. Efter al min tænkning og granskning kan jeg ikke komme til nogen løsning."

"Kan monsieur d'Ervan ikke hjælpe Dem?"

"Jeg ønsker ikke hans hjælp," svarede Hatheril stolt. "Han er ganske vist meget klog, og kunne måske føre mig på sporet; men, ser De, jeg nærer mistillid til ham."

"Oh!" sagde Sue forfærdet; "De tror måske, at han ville bemægtige sig juvelerne?"

Hatheril så på hende.

"Ja, det er netop, hvad jeg tror. Min fætter har ingen moralske betænkeligheder, og han trænger til penge. Jeg anser det derfor for rådeligst at holde mig på den sikre side."

"Måske eftersøger han dem allerede for egen regning?"

"Ja, det er mere end sandsynligt. Men indtil nu har han været lige så uheldig som jeg selv, ellers ville jeg have hørt noget om det."

"Hm! Jeg kunne nok lide at møde monsieur d'Ervan," sagde Sue tankefuldt.

"Hvorfor?" spurgte Oswald skarpt, mere skarpt end hans hidtidige tilbageholdende opførsel mod den unge pige berettigede ham til.

"Åh, det er min hemmelighed. Fortæl mig Deres, og jeg vil fortælle Dem min."

"Jeg har ingen hemmelighed at åbenbare," sagde han stift.

Lady Sue rystede på hovedet.

"Oh, hvor De kan lyve!" drillede hun. "De har en hemmelighed. Skal jeg fortælle Dem den? Nej. Det er bedst at vente."

"Hvor længe, De grusomme plageånd?"

Med en kort latter løb pigen op ad den sandede skråning, og tilkastede ham et blik over skuldrene.

"Til De finder juvelerne," råbte hun, og forsvandt som et tryllesyn ind i den mørke skov.

Oswald tog huen af, for at den friske havbrise kunne afkøle hans hede pande.

"Hvad mener hun?" spurgte han sig selv. "Mon hun aner, at jeg elsker hende? Umuligt!" Han gik nogle få skridt og standsede igen. "Umuligt!" gentog han højt, hvilken bemærkning viste, hvor lidt han kendte til det kvindelige instinkt.

5. På kirkegården

I mange uger havde monsieur d'Ervan ikke aflagt herregården noget besøg, en omstændighed, der i høj grad forundrede hans fætter. Tidligere plejede han at vise sig i det mindste et par gange om måneden, og, til trods for den kølighed, han blev modtaget med, vedblev han at komme, spiste til middag og tilbragte undertiden natten under Oswalds tag. For Susans skyld var Hatheril glad over hans udeblivelse, men blev dog forbavset over marquiens opførsel. Da miss Drusilla, hos hvem den landflygtige ikke var godt anskrevet, kørte over til Archminster med Susan, havde hun instrukser fra sin nevø om at finde ud af grunden til en sådan opførsel. Da hun præsenterede sig i hans bopæl, blev det hende meddelt, at monsieur le marquis havde været i London i kongens ærinde, men at han var vendt tilbage den foregående dag, og var nu henne i kirken. Denne sidste del af forklaringen var for miss Drusilla en kilde til forbavselse.

"Han synes at blive religiøs," sagde hun da de kørte hjem, "for efter hvad præsten meddelte mig, var han mange gange i kirken førend sin afrejse til London. Jeg kan ikke tro, at Henri d'Ervan har omvendt sig."

"Er han da så syndefuld en mand?" spurgte lady Sue skødesløst.

"Min kære, hvis alt, hvad vi har hørt fra Frankrig om ham, er sandt, er han den mest syndefulde mand i verden. Han er ikke af den slags herrer, jeg bryder mig om, du skal kende."

"Dog er han en adelsmand og af gammel herkomst."

"Ædel byrd er ikke altid ensbetydende med ædel tænkemåde, min kære. Han har skaffet sig et nydeligt rygte, mens han var i England, kan du tro."

"Hvilket skrækkeligt menneske han dog synes at være! Er han begavet?"

"Ja, på sin vis er han endog meget begavet, tror jeg. Han er en meget dygtig kemiker, min kære," sagde miss Drusilla langsomt, idet hun så vist på sin ledsagerske. Sue så uforstående ud.

"Kemiker? Er han da videnskabsmand."

"Ja og nej. Du har måske nok hørt tale om marquise de Brinvilliers?"

"Oh, ja. Hun blev jo henrettet, fordi hun blev beskyldt for at have forgivet folk."

"Netop. Jeg håber for vor families ære, at monsieur d'Ervan ikke vil lide samme skæbne."

Lady Susan fo'r sammen, og hendes kinder farvedes af en heftig rødme.

"Mener De dermed, at monsieur le marquis har forgivet nogen?"

"Jeg retter ingen beskyldning imod ham," svarede den gamle dame med et mørkt blik; "men hans hengivenhed for kemi betyder simpelt hen, at han er i færd med at finde på nye giftstoffer. I virkeligheden indrømmede han dette for mig, og henkastede en bemærkning om, at han havde i sinde at bruge sine nye opfindelser til at ombringe Bonaparte og alle hans tilhængere."

"Et blodbad efter en større målestok," sagde Sue roligt, idet hun troede, at denne beretning var overdrevet. "Men for at

kunne gøre det, ville han være tvunget til at vende tilbage til Frankrig."

"Jeg ønsker af mit ganske hjerte, at han var der," mumlede miss Drusilla mørkt. "Lad os ikke tale mere om ham, lady Susan. Han er en slet og farlig mand, og jo mindre du ser til ham, desto bedre."

Efter denne advarsel tav den gamle dame og var ikke til at formå at tale mere om denne sag. Da det at advare en kvinde imod en bestemt person, er det samme som at opvække hendes interesse for vedkommende, følte Sue nysgerrighed efter at se denne berygtede slyngel. Hans stand, hans på samme tid korpulente og dog smukke udseende, hans syslen med giftblanding tydede på en ondsindet karakter. Hun ønskede også at opdage, om han havde været mere heldig med gåden end Oswald, i hvilket tilfælde hun besluttede, at han ikke skulle drage fordel heraf på sin fætters bekostning. Hans hyppige besøg i kirken betød uden tvivl, at han arbejdede på at finde skatten; måske han endog i dette øjeblik havde fundet den.

"Måske søger monsieur d'Ervan også efter juvelerne," sagde hun endelig.

Miss Hatheril fo'r sammen.

"Hvorfor skulle han gøre det?" spurgte hun skarpt. "De er jo ikke skjult i kirken."

"Det er umuligt at være aldeles vis derpå, miss Drusilla. I alle tilfælde er sporet skjult i indskriften på gravstenen."

"Meget sandt," sagde den anden uroligt. "Dog tror jeg ikke, at monsieur d'Ervan er tilstrækkeligt kendt med vort sprog til at give sig i lag med løsningen af så vanskelig en opgave."

"Han taler naturligvis engelsk?"

"Udmærket; men der fordres mere end et kendskab til engelsk for at løse Vilde Ralphs gåde. Dog frygter jeg ham, og jeg ville ønske, at Oswald ikke havde meddelt ham noget om denne sag."

Her blev miss Drusillas beklagelser afbrudt ved, at vognen rullede op foran kirkelågen. De steg begge ud og spadserede op ad en bred allé af egetræer, der førte op til hovedindgangen. På hver side af vejen sås i det grønne græs en del gravsten, alle mere eller mindre bevoksede med lav og mos, og en stenmur, hvis oprindelige stærktrøde farve var bleget i de mange somres sol, omgav denne Guds ager, og dannede rammen om et billede af mange farver. Sue udstødte et beundringsudråb, da hun så den stolte kirke, der hævede sig højtidelig og majestætisk fra de omsluttende, ældgamle træer. St. Michaels og alle helgeners kirke er en af disse ærværdige bygninger, middelalderens geniale bygmestre har prydet det landlige England med. Det firkantede vejrbidte tårn, det rummelige skib, der strakte sig gennem kirkens længde, med sit hvælvede tag, de kunstnerisk udførte vinduer med det fantastiske stenarbejde og malede glas – alt dette formede sig til en drøm af arkitektonisk skønhed. Under en blegblå himmel, isprængt lette skyer, der afgav en behagelig hvile for øjet, var bygningen ved sin ældgamle majestæt i sandhed et stendigt – et mesterstykke af middelalderlig kunst, indplantet i Englands have.

Miss Drusilla tog ikke, i sin egenskab af fører, Sue straks ind i kirken. Idet hun drejede til venstre førte hun sin ledsagerinde ad en smal sti af gult sand, der skrånede ned ad en græsklædt banke, til en lav mur, som vendte ud mod en klar bæk, på den anden side af hvilken der strakte sig grønne marker, der

strålede af blomster med smukke farver. En let luftning førte den svage duft af markblomsterne hen til Sue, og igennem solens gyldne dis skimtede hun en sølvklar flod, der bugtede sig langsomt mod havet mellem siv og rør. Fortryllet af al denne skønhed og fred og de vidunderligt dejlige farver, der skabtes ved vekselvirkningen mellem lys og skygge, stod Sue fortabt i en tilstand af drømmende betragtning.

Efter en stund tilkendegav miss Drusilla, der var mindre modtagelig for naturskønheder end hendes unge veninde, at det ville være hende kært at vise hende Vilde Ralphs grav.

Herved blev Sue løsrevet af sine drømmerier. Hun mindedes formålet med sit besøg, og fulgte ivrigt efter den gamle dame op ad den grønne skrænt. Fra dennes top strakte sig en plæne af græstørv lige op til kirkens grå mure. Et kapel, smykket med kunstnerisk udførte stenarbejder, stod ved den øvre ende af denne plæne i en ret vinkel med hovedbygningen, således at kirkepladsen formede sig som en trekant, fra hvis midte Ralph Hatherils simple gravsten hævede sig. Det var en massiv granitblok, hvori indskriften var indhugget med gotiske bogstaver. Når man tog stenens alder i betragtning, var den vidunderligt velbevaret – næsten som om den lige var blevet rejst. Der var ikke engang et rækværk omkring, og kun en hævning i terrænet betegnede, at dette var det sidste hvilested for den mand, der havde vundet så store rigdomme til sin slægt. Her foretrak altså Vilde Ralph, hellere end i de skumle gravhvælvinger, at sove den sidste evige søvn, med det grønne græs viden om sig og himlens hvælvede bue oven over, og som miss Drusilla bemærkede, han kunne ikke have valgt sig en hyggeligere grav. Denne bemærkning syntes måske kun at stå i

liden samklang med de højtidelige omgivelser, men miss Drusilla forbandt aldeles ikke nogen anden tanke med dem, for hun sagde det med sin mest højtidelige mine.

Lady Sue svarede heller ikke på det, men bøjede sig fremefter for at udtyde indskriften. I den gammeldags munkeskrift stod der følgende:

Her hviler de jordiske levninger
af

SIR RALPH HATHERIL, KN.

som døde
den XVIII Dag i Marts,
i det Herrens år MDXLV.

Her ligger en som fra sin vugge,
blev af støvets år kun VI af VII.
For penge her på jord han måtte sukke,
men skatten sin han lagde hen i luften.

"Det er dog et besynderligt vers," sagde Sue, da hun havde læst indskriften igennem; "den anden og fjerde linje rimer ikke, og versefødderne er aldeles ikke upåklagelige."

"Det er uden tvivl nok en fejl af den stenhugger, der har indridset gravskriften," forklarede miss Drusilla.

"Det kan jeg ikke rigtigt tro, for, da stenen som bekendt blev hugget i sir Ralphs levetid, kan jeg ikke forstå, at han skulle have overset så grove fejl. Han ville ganske bestemt have ladet dem rette."

"Tilsyneladende har han ikke gjort det. Og hvad mere er," fortsatte miss Drusilla eftertænksomt, "der findes en endnu mindre undskyldelig fejl. Ralph døde, som vi ved af kirkebøgerne, i en alder af fem og fyrre år. Her står hans alder opgivet til to og fyrre."

"Seks gange syv er toogfyrre," fortsatte pigen; "tre år forkert. Og der er endnu en tredje fejl, for Ralph havde store rigdomme her på jorden. Hele gravskriften er løgnagtig fra ende til anden."

"Den kunne nok have været noget mere i overensstemmelse med sandheden," indrømmede miss Drusilla, "og dog har Ralph, som du siger, set den, før han døde."

"Uden tvivl; og jeg er ganske på det rene med grunden."

"Hvad mener du, min kære?"

"Jo, hvis han havde ønsket det, ville han have ladet alle disse fejl rette. Det er netop kærnen i sagen, efter min mening; han *ønskede*, at fejlene skulle være der. De kan vel nok forstå hans bevæggrunde?"

"Nej, det kan jeg virkelig ikke," sagde miss Drusilla, idet hun rystede på hovedet, "medmindre det vedrører juvelerne."

"Det vedrører i høj grad juvelerne. Jeg føler mig fuldt og fast overbevist om, at nøglen til gåden indeholdes i disse fire linjer."

"Umuligt! Jeg kan i hvert tilfælde ikke finde nøglen."

"Fordi den er skjult i disse tre fejl. Ja, aldeles afgjort! De kan være vis på, at de ikke er der for ingenting. Der ville ikke være nogen rimelighed i at fortælle sådanne usandheder, medmindre der var forbundet en vis hensigt med det. Alderen, rimene, påstanden om fattigdommen er alle falske – falske i den udtrykkelige hensigt at skjule sandheden. Hvis vi kunne få

at vide, *hvorfor* disse fejl blev begået, så ville vi komme på det spor, som har trodset så mange mennesker i så mange år."

Miss Drusilla så hjælpeløst på stenen, rystede på hovedet, og vendte sig atter til Sue.

"Du har måske ret, min kære," sagde hun, "og det lyder meget fornuftigt, hvad du der siger. Dog kan jeg ikke forstå, hvorledes du kan hitte rede i hele dette væv af løgn."

"Det kan jeg heller ikke i øjeblikket," svarede Sue roligt; "men lige meget, alt, hvad det menneskelige snilde har sammenføjet, kan det menneskelige snilde også adskille. Jeg vil fortælle mr. Hatheril, hvad jeg har opdaget, og vi vil lægge vore hoveder i blød; så kan vi måske finde ud af sandheden."

"Jeg tvivler på det, jeg tvivler på det!" var alt, hvad miss Drusilla kunne svare; "men hvis du har undersøgt Ralphs gravsten tilstrækkelig omhyggeligt, kan vi med det samme lige så godt bese kirken og tage vor stamfaders øvrige arbejder i øjesyn."

"Oh!" udbrød Sue livligt, "har han udført arbejder for kirken?"

"Ja, min kære. Han fuldførte det store tårn."

"Findes der nogen indskrift på det?"

"Der er en distichon Note 1) på den indre mur. "

"Lad os straks se den," sagde Sue, idet hun forlod graven; "hvem ved, om der ikke er nogen forbindelse imellem verset på gravstenen og denne distichon?"

"Jeg kan ikke forstå, hvilken tænkelig forbindelse der skulle være."

"Jeg heller ikke – førend jeg har set tårnet. Så kan jeg måske finde lige så meget i indskriften der, som jeg gjorde i linjerne på gravstenen. Ralph var en begavet og listig mand, miss Drusilla.

Lad os se, om ikke vor moderne forstand kan hjælpe os til at gætte hans gåde."

De gik henimod kirkedøren. Ligesom de nåede dens tærskel, kom en mand langsomt ud. Han var høj og umådelig korpulent; dog gik han, til trods for sin uhyre vægt, så let som nogen skolepige. Hans store, tætragede ansigt var af den svære bourbonske type, mens det indsmigrende smil, der prægede hans åsyn, tilkendegav, at han var overmåde tilfreds med sig selv. Han var klædt i sort, men bar ingen smykker, ikke en gang en ring, og gjorde indtrykket af at være velstående. Miss Drusilla udstødte et udråb, da han nærmede sig; men Sue behøvede ikke denne mishagsytring for at vide, at navnet på denne storslåede personlighed var Henri d'Ervan.

Note 1:

Distichon: Vers på to linjer.

6. Monsieur le marquis

Lady Susan blev overrasket over den mands udseende, som hun så meget havde længtes efter at få at se. Hans ydre tydede aldeles ikke på at han var nogen skurk, snarere en skikkelig, veltilfreds borger. Trods sin adelige fødsel lignede han en kræmmer, og Sue blev mere end skuffet over hans blide og uskyldige udseende. Ydermere vakte hans fedme hendes modbydelighed. Noget, der mindre lignede en danselærer, som denne står for den almindelige bevidsthed, var det umuligt at tænke sig; for hvorledes en så svær person skulle kunne hoppe og dreje sig i dansen, var ikke let at begribe. Hans personlighed stod i absolut modstrid med hans håndtering.

Men ikke så snart så han på hende, før hun opdagede, i hvor høj grad hun havde taget fejl. Blikket bragte hende til at skælve, for hans kolde, grå øjne forrådte straks grusomhed og ondskab. Der var noget djævelsk i hans stive blik, og uvilkårligt følte den unge pige sig i sit indre frastødt af de artigheder, som han ikke sparede på.

Kun ugerne forestillede miss Drusilla ham for sin gæst, og efter et dybt buk begyndte marquien straks at gøre sig behagelig. Hans ærbødighed grænsede næsten til kryberi, men trods alt følte Susan, at den person, som gik ved hendes side, fortjente på engang at frygtes og hades. Skønt hun egentlig følte ulyst til det, besluttede hun sig dog til at prøve en dyst med ham. Hvis han anstrengte sig for at finde juvelerne, hvad hun næsten var sikker på, var der kun håb om at redde Oswalds formue, hvis hun kunne overvinde marquien. Idet hun dømte

efter dennes hyppige blikke, fandt hun snart det nødvendige våben. Hun behøvede kun at benytte sig af sin skønhed og at smigre hans forfængelighed – hvilken egenskab han øjensynlig besad i høj grad – og der var stor sandsynlighed for, at hun kunne vinde hans fortrolighed. Når hun da erfarede hans planer, ville det måske lykkes hende at krydse disse. Men alt dette, måtte hun tilstå for sig selv, var kun luftkasteller; det måtte først undersøges, hvor kløgtig manden var.

"Mine damer," sagde han på fortrinligt engelsk, "jeg må sandelig beklage min lange fraværelse. Men kongens tjeneste må passes." Han trak på skuldrene.

"Hvornår kom De tilbage hertil?"

"Det er ikke længere siden end i går, min frøken. Og jeg er lykkelig over det. Nu jeg er kommet, lægger jeg mig for Deres fødder, for fødderne af den fortryllende miss Argon." Han bukkede dybt for damerne og trådte til side for at lade dem gå ind i kirken.

Marquiens blomstrende talemåder formildede på ingen måde miss Drusilla. Hun standsede på dørtærsklen og sagde kort, idet hun så ham stift i øjnene:

"Hvorfor går De så ofte i kirke?"

Monsieur d'Ervan så hurtigt på den spørgende og fæstede derpå beskedent sit blik imod jorden. Den grund, han fremførte, var en usandhed, hvad Sue straks opdagede ved hans væsen.

"Min fortryllende frøken," sagde han med indsmigrende stemme, "disse provinsianeres søvnighed virker trættende på mig. Men Hans Velærværdighed pastor Danvers er efter min mening storartet, og så åndfuld, at jeg ligefrem kommer

herhen for at oplive mig. Han er virkelig morsom – den kære pastor."

"Det er jo rimeligt nok," bemærkede miss Drusilla, der lod sig narre af ham. "Jeg forstår Dem særdeles godt," tilføjede hun; "i sammenligning med Versailles finder De naturligvis denne landsby i højeste grad kedsommelig."

"Nej, mine damer, under alle omstændigheder ikke, når jeg befinder mig i Deres selskab."

Lady Sue, der var træt af alle denne ubehagelige persons komplimenter, bad miss Drusilla om at vise sig rundt i kirken og forklare monumenterne. Straks anmodede marquien om tilladelse til at gøre følgeskab, hvad der jo ikke godt kunne nægtes ham, og hele den øvrige tid var lady Sue således ikke fri for hans selskab. Dog må det udtrykkeligt bemærkes, at han ikke til stadighed plagede hende med sin talen, men lyttede andægtigt til miss Drusillas tørre udredninger; ja han udspurgte hende endog om denne eller hin gravs historie. Dog betragtede han hele tiden hemmeligt lady Sue, idet han spekulerede på, om hun var lige så rig som smuk. I så tilfælde var den pengeløse marquis ikke utilbøjelig til at gøre kur til hende med ægteskab som mål. Den tanke, at Oswald kunne være hans rival, faldt ham ikke et eneste øjeblik ind.

Imidlertid trak miss Drusilla sine ofre rundt i hver eneste krog af den store bygning. Hun sprang intet over, men forklarede alt. Altertavler, sidekapeller, familiebegravelser og udskårne stole – hver dels historie meddelte hun. Om ikke nøjagtige, var hendes kundskaber i det mindste udstrakte, og hun spækkede sine arkæologiske forklaringer med bibelsteder, der passede mere eller mindre godt i det foreliggende tilfælde.

Først da hun fik øje på præsten, forlod hun sine trætte tilhørere; og nu måtte mr. Danvers til at holde for. Miss Drusilla trak ham med sig ind i koret for at undersøge nogle meget sjældne messingsager; og til hans store tilfredshed befandt d'Ervan sig nu alene med den mest fortryllende unge pige, han endnu havde set.

De fleste unge piger ville sandsynligvis være blevet forvirrede ved således at være alene med en person, hvis rygte var så slet; men lady Susan mærkede ikke til nogen sådan uro. Trods sit livlige ydre var hun i besiddelse af en fast vilje og en klar forstand; det var derfor let for hende at holde stand, selv imod denne berygtede marquis. Ydermere ønskede hun at lære grundene til hans hyppige besøg i kirken at kende, og idet hun greb lejligheden, da miss Drusilla havde fjernet sig, gav hun sig straks til at forfølge sin hensigt.

"De har vel hørt alle disse fortællinger før?" spurgte hun i en ligegyldig tone.

D'Ervan slog ud med hænderne og trak på skulderen.

"Ganske vist har hr. pastoren omtalt dem for mig; men at høre sådan visdom af en elskværdig dames mund er i sandhed henrykkende."

"Utvivlsomt," svarede Sue tørt, "og De sværmer jo lige så vel som hun for gravsteder, messingsager, og lignende kedsommelige genstande. Ja, det er let at forstå, hvorfor De kommer så ofte her i kirken."

Marquien betragtede hende skarpt og grundede over den satiriske tone, hun havde anslået. Trods al hans kløgt ville det ikke lykkes ham at udgrunde hendes mening, og for at vinde tid, drejede han samtalen hen på andre genstande.

"Frøkenen har vel set familien Hatherils gravsteder?"
"Ja, både inde i kirken og udenfor."
"Ah, frøkenen hentyder uden tvivl til sir Ralphs gravsted?"
"Netop," sagde Sue og så lige på ham, "og til den gåde, der indeholdes i gravskriften."
Hendes ledsager forrådte sin overraskelse ved at løfte øjenbrynene, men svarede aldeles roligt:
"Det lader til, at min fætter har meddelt frøkenen historien om den nedgravede skat?"
"Og hvorfra ved De, at den er nedgravet?"
"Jeg, min frøken!" svarede han og rystede på hovedet, "jeg kender ikke andet til det end, hvad min gode fætter har fortalt mig. Den kære Oswald er fattig, og det skulle glæde mig for hans skyld, om jeg kunne finde de kostbare juveler."
"Det er virkelig smukt af Dem, min herre. Har De søgt efter dem?"
"Ak nej, jeg ved aldeles ikke, hvor de er at finde. Min fætter er fuldstændig vis på, at det står at læse på stenen. Men for mit vedkommende ville det være umuligt at finde noget."
Enten nu monsieur d'Ervan vidste lidt eller meget, var det øjensynligt, at han var fast bestemt på ikke at røbe noget. Ikke desto mindre følte lady Susan sig af hans mørke blik overbevist om, at han havde søgt efter juvelerne uden hidtil at have haft held med sig. Hun kunne nok have haft lyst til at tale med ham om sagen og meddele sin udtydning af verset på gravstenen, men hun var alt for diplomatisk til at forråde sig selv i den grad. Marquien var meget skarpsindig; han var vant til at tumle med indviklede videnskabelige opgaver, og som en følge heraf var hun bange for ved den ringeste hentydning at bringe ham på

det rigtige spor. Da hun endnu ikke havde nået at bringe ham for sine fødder, blev det udelukkende hende, der måtte søge at vinde hans fortrolighed. For øjeblikket fandt derfor Sue det klogest at forlade samtalen om skatten og søge sikrere emner, idet hun dog håbede senere at komme til at benytte sig af hans klare forstand for at fremme sine egne planer. Imidlertid nævnede hun ikke mere gåden og skatten, men talte med deltagelse om hans landflygtighed.

"Men den dag vil naturligvis komme, da De vender tilbage til Frankrig," sagde hun.

"Upåtvivleligt, frøken. Kongen og adelen må vende tilbage for at frelse landet. Vort skønne Frankrig kan ikke bestå uden Bourbonerne."

"Frankrig har dog bestået ganske godt i de seneste år," var det tørre svar.

"De behager at spøge, min frøken. Rædselsregeringen, rendestensadelen, korsikanerens soldaterregimente – hvorledes kan vort Frankrig være stort på den måde? Først når kong Louis vender tilbage, vil der atter blive fred i hans kære Paris. De kan tro mig, frøken, jeg taler sandhed."

"Utvivlsomt, i hvert fald fra Deres kongeligtsindede synspunkt. De længes vel efter at vende tilbage?"

"Ganske vist, min frøken," svarede han bukkende. "Jeg er fattig og må arbejde for mit brød. Ligesom hin græske konge er jeg lærer – men i dans. Gid jeg kunne se Versailles igen," sukkede han og vedblev derpå: "Men jeg må være filosof; jeg har dog både håb og trøst. Således har jeg stor glæde af kemien, denne storartede videnskab."

"Virkelig? Så søger De måske efter de vises sten?"

Marquien drejede sig om og kastede et forskende blik på den unge pige. Bemærkningen, der tilsyneladende var aldeles uskyldig, generede ham, og han var ikke sikker på, om den ikke var beregnet. Heldigvis havde lady Sue selvbeherskelse nok til at udholde hans blik uden blinken, og marquien, der følte sig beroliget for øjeblikket, begyndte ivrigt at undskylde sig.

"Ja," sluttede han. "Deres lærde tale overrasker mig virkelig. I mit fædreland taler damerne aldrig om filosofi. Nej, langtfra."

"Hvorfor studerer De egentlig kemi?" vedblev Sue, der ikke brød sig om hans spot.

"Det er ikke vanskeligt at sige, min frøken. Den er, om jeg så må sige, min kæphest. Jeg undersøger de forskellige grundstoffer, jeg anstiller forsøg, jeg efterforsker naturens hemmeligheder og søger efter Borgiaernes dødbringende gifte."

"Det er en farlig forfængelighed, hr. marquis."

"Det indser jeg ikke, min frøken. De betragter mig som en monsieur de Geran, en Ruggieri, en grev Cagliostro. Tro mig, jeg er ikke som nogen af disse. Jeg har magt til at dræbe, men jeg har ikke viljen til det. Mit hjerte er retskaffent." Han slog sig for brystet, og hans ansigt antog et ædelt og åbenhjertigt udtryk. Da Sue ikke sagde noget, vedblev han: "Ser De, min frøken, jeg er i besiddelse af dråber, som kunne dysse Dem i en søvn, der er så fast, at De ikke kunne føle smerte af nogen slags. Jeg kan føre den stærkeste til dødens tærskel, men jeg kan også føre ham tilbage. Jeg slår aldrig ihjel, min frøken."

"Jeg er vis på, at De er alt for god til sådan noget, min herre," svarede lady Sue i en hjertelig tone, endskønt hun gyste over

denne mands skumle beskæftigelse. "Men nu kommer miss Drusilla. Når vi atter træffes, kan vi tale videre om disse sager."

Marquien bukkede og kyssede hendes hånd. "Med damernes nådige tilladelse," sagde han, nærmest henvendt til miss Drusilla, "vil jeg besøge min kære fætter."

Miss Drusilla gjorde en indvilligende bevægelse med hovedet, hvad hun hellere ville have undladt, og førte Susan ud af kirken. Marquien fulgte dem til deres vogn og blev stående ved lågen, bukkende og viftende med hatten, indtil de var ude af syne. Da køretøjet var forsvundet, drejede han sig rundt på hælen og vendte atter tilbage til kirkegården, hvor han gik hen til Ralph Hatherils grav. Smilet var forsvundet fra hans ansigt, og han kastede et mørkt blik på stenen. Af et menneske at være, der som monsieur d'Ervan var så ligegyldig for penge og så optaget af videnskaberne, nærede han i sandhed en stærk interesse for indskriften. "Fyrre tusind pund sterling," mumlede han på sit modersmål. "En million francs; og gemt i den fordømte sten! Jeg må og skal finde ud af hemmeligheden, og før min gode fætter. Han er tilfreds med sit eneboerliv; jeg derimod, føler lyst til atter at optræde med glans i den fine verden. Hvis det kunne lykkes mig at opdage disse juveler, ville jeg kunne komme til at stå på en god fod med korsikaneren, og så –" Han åbnede og lukkede hånden konvulsivisk og gik bort. Straks efter vendte hans tanker tilbage til lady Sue. "Hun er fortryllende," tænkte han. "Jeg må se hende igen. Hun er også snild, og jeg nærer en vis mistanke. Skulle hun måske også søge efter juvelerne? Pyt! En kvinde; hun opdager næppe noget. Og dog, hun er ikke dum. Jeg har ingen tiltro til hende. Hvorledes mon hun står sig med min fætter? Jeg må derhen og se med

mine egne øjne. Hvis hun er lige så klog, som hun er smuk, havde jeg intet imod at gøre hende til marquise."

Men én ting glemte d'Ervan; nemlig at når der er tale om ægteskab, er der to personer, hvis mening må høres.

7. Skinsyge

Man vil have lagt mærke til, at Susan Argon på ingen måde var den letsindige sommerfugl, som miss Drusilla antog hende for at være. Denne særdeles agtværdige dame var meget kortsynet og ikke i stand til at opdage, hvad der boede under den unge piges overfladiske livlighed. I hendes øjne var lady Sue en ubetydelig person, der kun gjorde sin nytte som pynt, og – grundet på manglende iagttagelsesevne – tiltroede hun hende ikke den virkelige klogskab, der skjulte sig under hendes muntre væsen. Disse to kvinder var fuldstændige modsætninger, og endskønt Sue til en vis grad forstod miss Drusilla, var denne forståelse langtfra gensidig.

Den unge pige var imidlertid klartseende og iagttog alt, men sagde intet, og førend hun havde været otteogfyrre timer i huset, havde hun løst gåden med hensyn til Oswalds og hans tantes tilbagetrukne liv, der i så høj grad havde undret alle mennesker der på egnen. I de få uger, hun havde opholdt sig på gården, var hun fra at beklage den unge junker gået over til at elske ham, og da hun opdagede, at det var hendes rigdom, der bandt hans tunge, besluttede hun at fjerne denne hindring, ved at gøre ham lige så rig, om ikke rigere, end hun selv var. Til at nå dette mål var opdagelsen af skatten uomtvisteligt det bedste middel, og Sue var fast besluttet på at finde hemmeligheden. Hun vidste godt, at dette ville tage tid, men hun havde en uvilkårlig følelse af, at det ville lykkes for hende. For så vidt var alt planlagt, da der viste sig en anstødssten i monsieur d'Ervans skikkelse.

Han tøvede ikke med at benytte sig af Susans ubestemt udtalte ønske om at se ham igen, og kom derfor oftere på herregården end Oswald egentlig brød sig om. Englænderen så med skræk, at denne fremmede syntes at skulle lokke hans myndling i sit garn, men det forekom ham, at han ikke havde nogen antagelig grund til at blande sig i det. Marquien var altid høflig og beskeden. Lady Sue holdt sit koketteri indenfor passende grænser, og der var derfor ikke andet for Oswald at gøre end at se til og pine sit hjerte med skinsyge.

"Jeg kunne dræbe den fyr!" sagde han en dag til Vane, mens de spadserede på terrassen. "Mit had til ham vokser dag for dag."

Sir Upton så gennem sin lorgnet ned i haven hvor Sue spøgte med monsieur d'Ervan. Hun havde plukket en blomst, som hun netop rakte ham, mens han til tak kyssede hendes hånd. Og dette koketteri gik for sig lige for Oswalds øjne. Vane stak sin arm ind under den ulykkelige unge mands og trak ham bort derfra. Så medfølende han end var for Hatheril, kunne han dog ikke lade være at tilskrive denne skylden for, hvad der skete.

"Det er Deres egen skyld, min kære ven," sagde han, "De skulle passe bedre på guldæblerne."

"Hvorledes! Vil De have mig til at spille dragens rolle?" svarede Oswald bittert. "Det indser jeg ikke, at jeg har nogen ret til."

"Jo, vist så. I egenskab af pigens formynder."

"Ja, det er netop sagen, sir Upton. Jeg er hendes formynder, og det må jeg vedblive at være og sætte mine egne følelser til side."

"Og hvorfor det? I stedet for som formynder kunne De jo optræde som bejler."

"Det havde jeg ikke noget imod, og oprigtigt talt, tror jeg næsten, at jeg ville have held med mig. Men min fattigdom!"

"Nå, nu begynder De nok at blive følsom."

"Ja, hvad er kærlighed uden følsomhed?"

"En meget fornuftigere lidenskab, end når dén er med i spillet," svarede Vane tørt. "De kan stole på, at miss Susans opførsel kun er almindeligt koketteri af den slags, som alle kvinder anvender for at vise deres magt; men i dette tilfælde er der ikke tale om kærlighed. Desuden," tilføjede sir Upton, "selv om De måske er fattig, så er Deres fætter endnu fattigere. De kan da i det mindste tilbyde Deres myndling husly."

"Ja, hvilket husly! Men denne d'Ervan! Jeg ville hellere se hende død end gift med ham."

"Jeg kender Deres følelser med hensyn til denne sag, min ven, og må indrømme, at jeg samstemmer med Dem. Denne person er imidlertid en god skuespiller."

"Han er en udsvævende slyngel."

"Hvorfor forbyder De ham ikke Deres hus?"

"Jeg kan ikke finde på noget påskud. Han er alt for snu til at give mig nogen anledning. Når jeg blot kunne komme op at skændes med ham, ville jeg udfordre ham."

"Det er, hvad De sidst af alt må gøre – for lady Susans skyld!" sagde Vane alvorligt. "Hm! Hm! Jeg kan heller ikke lide ham. Jeg har på fornemmelsen, at han kender noget til hemmeligheden med skatten."

"Ja, det gør han nok, men han kan lige så lidt finde den som jeg."

"Ja, ja, men hvis det skulle lykkes for ham, går De glip af to skatte i stedet for af en."

"Juvelerne og –?"

"Og lady Susan. Nå, far nu bare ikke op, men tag Deres forholdsregler, at det ikke skal gå så galt. Læg Deres stolthed til side og tal til pigen, ellers –"

"Hvad ellers?"

Sir Upton trak på skuldrene og tog sig en pris tobak. Dette forbitrede Hatheril i den grad, at han ikke kunne beherske sig; han stampede i jorden og gik ind i huset. Vane kastede et blik ned i haven og fulgte derpå sin ven i det håb at kunne bringe ham på bedre tanker. Han begyndte at blive ængstelig for følgerne af lady Susans ungdommelige koketteri. Men netop med hensyn til dette tog både Vane og Oswald fuldstændig fejl. I stedet for at elske eller blot synes om marquien afskyede hun ham. Det var udelukkende for Hatherils skyld, at hun spillede komedie og søgte at vinde franskmandens fortrolighed for derved muligvis at få at vide, hvad han havde fundet ud af angående den vigtige gåde. Hvad hun på denne måde erfarede, ville hun betro Oswald, som måske således lettere ville kunne finde en løsning. Ordsproget lyder, at fire øjne ser mere end to, og Sue havde bestemt, at disse fire øjne i dette tilfælde skulle være hendes og Hatherils. For så vidt det stod i hendes magt, skulle ingen anden end den mand, hun elskede, have skatten.

Med dette mål for øje anvendte hun en smuk kvindes hele behændighed for at besnære sin modstander, og til trods for al hans listighed gik han temmelig let i fælden; han var nemlig i besiddelse af en næsten utrolig forfængelighed og kunne derfor ikke indse det mærkværdige i, at en smuk ung kvinde skulle

blive forelsket i ham. Det ville efter hans anskuelse være aldeles naturligt, om hun foretrak en beleven og smuk mand som ham for hans melankolske og indesluttede fætter. Trods hans sædvanlige listighed og mistænksomhed var egoisten d'Ervan som voks i den kvindes hænder, der forstod at smigre hans forfængelighed. Den mægtige var allerede faldet, og lady Sue kunne vikle ham om sin lillefinger.

Hun gav ham en blomst, derpå sin hånd at kysse og endelig en stiltiende tilladelse til at gøre hende sin opvartning. D'Ervan var i den syvende himmel af indbildskhed og selvtilfredshed. Han kunne give denne Dalila alt, lige til halvdelen af hans kongerige; da derfor Susan så, at øjeblikket var gunstigt, gik hun lige løs på hovedsagen.

"De er rigtignok meget morsommere at tale med end mr. Hatheril," sagde hun listigt; "han ser næppe til mig stakkel. Jeg er ganske overladt til mig selv eller min tantes selskab, mens han grunder på disse skrækkelige juveler."

"Pyt! Min hr. fætter er både blind og dum," svarede marquien hånligt, "han ser ikke på Deres skønhed, men arbejder ivrigt på en plan, han absolut intet vil vinde ved."

"Hvis han var så snild som Dem, kunne han måske finde ud af den, men gåden i denne gravskrift er sikkert for svær for ham, hvad den vel sagtens også er for alle andre," sagde hun med et suk.

"Det er grusomt imod mig, min frøken. Og hvorledes kan De vide, om jeg måske ikke har fundet hemmeligheden?"

"Min herre! Har De da virkelig fundet skatten?"

"Nej, det just ikke. Men jeg har fået en idé. Rimene er forkerte."

"Ja, det kan jo enhver se," svarede Sue foragteligt. "Og hvad kan De få ud af det?"

"Jeg bruger ordet 'luften'. Men, hør engang, frøken, De vil da ikke forråde min hemmelighed?"

"Stoler De virkelig så lidt på mig, monsieur d'Ervan? Så er Deres kærlighed vist ikke ægte." Og med krænket mine ville hun gå, men marquien, der fuldstændig lod sig narre af hendes list, fulgte hende hastigt.

"Nej! nej! min engel," råbte han i en ynkelig tone. "Jeg stoler virkelig på Dem af mit ganske hjerte, af min hele sjæl. Jeg bønfalder Dem, hør på mig."

"De kan fortælle mig, hvad De har opdaget eller –"

"Jeg vil tale – hør da. Det sidste ord i den fjerde linje rimer ikke på 'syv, derimod er der ordet 'luften', som betyder, at denne slyngel Ralph har anbragt hele sin formue – sine juveler, min frøken – i luften."

"De vil sikkert narre mig. Hvorledes kan et menneske anbringe penge eller juveler i luften?"

Monsieur d'Ervan så sig omkring til alle sider, og idet han bøjede sig hen imod Sue, hviskede han:

"Frøken, oppe i luften vil sige det samme som i et træ."

"Et træ! Det er da vel Deres spøg?"

"Nej! Nej! På ingen måde. Husk på ordene 'seks af syv', deraf finder man, hvor træet står."

"Det forstår jeg virkelig ikke," sagde Sue i høj grad forbavset. Marquien forklarede hurtigt på sit modersmål, som han altid brugte, når han blev ivrig.

"Ved den nordlige ende af kirken findes der en række af 7 egetræer, som sir Ralph har plantet. I det sjette af disse træer er

juvelerne gemt, det er jeg vis på. Jeg er –"

"Seks af syv; det sjette iblandt de syv egetræer," afbrød Sue ham hurtigt. "De har ganske bestemt ret, hr. marquis. Oppe i luften må absolut betyde, at juvelerne er gemt i et træ, og at dette er det sjette. Har De søgt der?"

"Kun to gange, og begge gange uden held."

"Vi vil søge i fællesskab," sagde Susan livligt. "Jeg følger med Dem i morgen. Det vil sige at jeg møder Dem ved kirkegården, miss Drusilla følger mig derhen."

"Men De fortæller hende da ikke noget?"

"Her har De min hånd på det," og hun lagde sine fingre inden i marquiens. "Nu må jeg gå, for at min formynder ikke skal ane, hvad vi taler om."

"Min frøken, jeg er Deres ydmyge slave." Han kyssede hendes hånd og tog sin hat af, mens hun ilede let op ad trappen. Derpå rettede han sine fjed mod Archminster, overbevist om at være elsket. Nå ja, Salomon selv blev bedraget af kvinder, derfor må man bære over med monsieur d'Ervans dårskab.

Da lady Sue løb op ad trappen så hun et glimt af et skinsygt ansigt.

"Ah, således! min kære formynder," sagde hun smilende, "De elsker mig altså alligevel. De behøver ikke engang at sige mig det," og hun løb videre.

8. Kirken

Oswald var i en pinlig situation. Han var stærkt forelsket i lady Sue, men efter hans egen overbevisning forbød hans ære ham i denne hans fornedrelsestilstand at åbenbare hende sin kærlighed. Selv om denne hindring, grundet på en meget belejlig opdagelse af skatten, skulle blive ryddet af vejen, havde han dog en kamp at bestå imod sin medbejler, monsieur d'Ervan. Den unge pige syntes at være aldeles fortryllet af denne persons forlorne væsen; og, da Oswald frygtede for, at hun skulle kaste al fornuft overbord og måske indvillige i at lade sig hemmeligt vie til marquien, fandt han, at det var hans pligt at skride ind. Han tog mod til sig, men formynderen i ham veg pladsen for bejleren, og hans advarsel tabte adskilligt i vægt.

"Det gør mig ondt at se, at De sætter så megen pris på min fætter, lady Sue," sagde han den næste dag, da den unge pige beredte sig til at holde sit løfte om at komme til Archminster.

"Hans selskab er behageligt," svarede hun koldt, idet hun godt vidste, hvad der ville komme, "og jeg glæder mig over at have fundet et livligt menneske at tale med."

Hatheril bed sig i læberne ved dette angreb.

"Jeg er bedrøvet over, at mine bestræbelser for at gøre Dem Deres ophold her behageligt, så dårligt er lykkedes," var hans svar, "men for at bøde på det, er der vel ikke andet at gøre end at råde Dem til snart at vende tilbage til den glade verden."

Lady Susan rystede på sit smukke hoved og knejsede.

"Det vil sige, at De ønsker, jeg skal rejse, mr. Hatheril?"

"Nej, ikke på den måde," svarede den unge mand rødmende, "men – men – jeg ville ønske, at De ville give afkald på monsieur d'Ervans selskab."

"Men hvad grund har De til at stille et sådant forlangende? Jeg er ikke noget barn eller indskrænket, så De vil måske være så venlig at forklare mig hvorfor?"

"Han – han er ikke noget godt menneske," sagde Oswald med svag stemme.

"Oh, hvad det angår, er der vist ikke mange af Deres køn, der kan rose sig af at være det. For mit vedkommende finder jeg Deres fætter fortryllende."

"Alt for fortryllende for min sindsro. Når De blot vidste, hvorledes – – det vil sige, hvad –"

Han stammede og kunne ikke få ordene frem; og da han ikke kunne opretholde formynderværdigheden, vendte han sig hurtigt og forlod værelset. Der var et glimt i lady Sues øjne, der truede med at gøre hans råd latterligt; og da han næsten havde forrådt sin hemmelighed, var der ikke andet for end at trække sig tilbage, for at hans hjerte ikke skulle sejre over hans forstand. Susan lo, da hun så sin strenge formynder gå over til at blive en frygtsom bejler, og lystigt kyssede hun på fingeren ad den lukkede dør.

"Min kære formynder," sagde hun højt, og ønskede kun, at Oswald kunne have hørt hende. "De er på engang fornøjelig og umulig. De vil ikke tillade marquien at gifte sig med mig, og selv vil De heller ikke gøre det. Når De blot anede, hvorledes jeg leger med hans forfængelighed, så ville De – men nej. Jeg vil først handle og derpå tale."

Hendes stilling var virkelig vanskelig. Hun befandt sig, så at sige, imellem to flammer. På den ene side måtte hun forsone sin skinsyge formynder, og på den anden side dysse hans medbejlers mistanke i søvn. Til miss Drusilla fortalte hun ikke noget om sin aftale med marquien, men med megen snildhed opfordrede hun den gamle frøken til at fortsætte sine forklaringer om kirken. Dette var at røre ved hendes svage side, og i det håb, at det var tegn til de hårdt tiltrængte religiøse princippers opvågnen hos den unge pige, fulgte miss Drusilla med stor glæde sin listige gæst til Archminster. Men undervejs udtalte hun et meget ivrigt ønske om, at de ikke måtte træffe monsieur d'Ervan.

"Og hvorfor ikke det?" spurgte Susan skadefro.

"Min nevø har bedt mig om at holde Dem borte fra hans selskab. Det menneske er –"

"Tror De ikke, at jeg ved, hvad det menneske er?" råbte Sue på samme måde som Larry. "Jeg skulle da mene, at jeg har øjne i hovedet. Og jeg tænker nok, at De og jeg kan hamle op med fyren, hvor slem De end mener, at han er; efter min mening lader han til at være temmelig uskadelig."

"Å, herregud dog!" sukkede miss Drusilla; "det er dog en skrækkelig uopdragen tale, så – så irsk. Og De ved jo godt, at De synes godt om ham," tilføjede hun, idet hun genoptog samtalens oprindelige tråd.

"Nej virkelig! Det skal vi nok få at se. Når mr. Hatheril først får fat i juvelerne, skal jeg nok fortælle Dem, om jeg synes om marquien eller ikke. Lad os nu imidlertid gå op i tårnet og se dette 'distichon'."

"Der træffer vi sikkert marquien. Oh, Gud!" sukkede den gamle frøken igen. "Hvad skal jeg dog sige til Oswald?"

"Ingenting; og det er tidsnok at blive bange, når det slemme kommer."

Dette velmente, men temmelig næsvise råd modtoges af miss Drusilla med et tredje suk, og med en hovedrysten hensank hun i tavshed, der varslede om kommende farer. På sin side tænkte Sue på, om marquien allerede havde undersøgt træet, og om han havde været heldigere end ved de tidligere lejligheder. Hvis han fandt juvelerne, var hun sikker på, at han meddelte det til hende, og hun ville da straks underrette Oswald om det. Når det kom for dagen, kunne d'Ervan næppe nægte at udlevere skatten til dens retmæssige ejer, og på den måde ville alt være i orden. Men Sue rystede alligevel for det øjeblik, da det ville blive nødvendigt for hende at kaste masken og tilstå for marquien, at hun havde ført ham bag lyset for en andens skyld. Det ville sikkert blive en farlig situation for hende, for den bedragne franskmand ville næppe undlade at hævne sig. Nå, der var jo tid nok til at tænke på at møde faren, når denne meldte sig, og imidlertid benyttede Sue selv det råd, som hun nylig havde givet miss Drusilla.

Naturligvis blev den gamle dames frygt bekræftet, for de var næppe steget ud af vognen ved kirkegårdslågen, førend de så monsieur d'Ervan og præsten komme hen imod sig. Den sidste var en bleg, mager lærd, der mere lignede en katolsk end en engelsk gejstlig, og hans magre ansigt med de dybtliggende øjne stod i stærk modsætning til hans ledsagers rødlige ansigt. D'Ervan havde været så fiffig at bringe præsten med sig, da han kendte miss Drusillas svaghed for den fromme pastor Danvers.

Maddingen gjorde sin nytte, idet den gamle dame straks styrtede løs på sit bytte og overlod lady Sue til marquiens selskab, således at det gik aldeles efter denne snilde herres beregning.

Efter en gensidig hilsen og nogle få ord delte selskabet sig i to dele; miss Drusilla trak af med præsten, og monsieur d'Ervan førte Sue hen til de syv egetræer.

"Men jeg har kun dårlige nyheder at meddele Dem, min frøken," sagde han, mens de stod og så op i det store træ. "Jeg har taget fejl i min formodning."

"Findes juvelerne ikke i træet?"

Marquien rystede på hovedet og trak på skuldrene.

"Min tjener, der er lige så tynd, som jeg er tyk, har i morges klatret rundt overalt i det. Han kan ikke se noget. Hvad skal man sige, min frøken? Vi har taget fejl, og må igen til at studere sir Ralphs ord."

"Kan De stole på Deres tjener?"

"Som på mig selv. Nej, sandsynligvis er der ikke noget."

De gik bort fra træet en del nedslåede. Ved kirkedøren standsede Sue pludselig og så på d'Ervan. "Kan De virkelig ikke tænke Dem nogen anden forklaring?" sagde hun og så op.

"Jeg tror det næppe. De kostbare sten er gemte oppe i luften, men hvis det ikke er i træet, hvor da?"

"Kunne man ikke forsøge i tårnet? Det er jo bygget af Ralph Hatheril."

"Ja, selvfølgelig er der jo tårnet," bekræftede marquien. "Vi kan jo dog ikke mere end tage fejl. Ja, hvorfor ikke? Lad os undersøge alle krogene. En million francs er nok værd at gøre sig nogen ulejlighed for." Han gik ind i kirken og vinkede ad

graveren, til hvem han henvendte et par ord, hvorefter denne fremtog en stor nøgle og åbnede en lille dør til venstre, mens d'Ervan, bukkende og med hatten i hånden, ventede på at lady Sue skulle gå først op ad den mørke vindeltrappe. Det var imidlertid slet ikke den unge piges mening at gå derop alene med marquien, og hun løb hen til sin tante, der sad i en af stolene, fordybet i samtale med mr. Danvers.

"Vi er ved at gå op i tårnet," sagde hun livligt, "tror De, miss Drusilla, at De kan klavre op ad den smalle trappe?"

"Jeg kan prøve ad, min kære pige; du vil naturligvis gerne se Ralphs distikon."

"Ja, og udsigten, frøken," faldt præsten hende i talen, "glem endelig ikke den."

"Den må De vise mig, hr. pastor."

"Det kan jeg desværre ikke, lady Susan; jeg skal besøge en syg bonde."

Han bukkede dybt for damerne og fjernede sig, og disse gik nu hen til trappen. Monsieur d'Ervan var just ikke videre glad over at være blevet narret for den fornøjelse at få en enesamtale med Sue, men selvfølgelig undertrykte han alle ydre tegn på ærgrelse og gik med et tændt lys foran de andre. Ward, graveren, blev stående nedenfor.

De smalle trappetrin var af ujævne sten, og snoede sig stadig opad, indtil Sue følte sig helt svimmel. Den omdrejende bevægelse, den trykkende luft og det usikkert flammende lys gjorde, at hun følte sig utilpas, og det var med en følelse af lettelse, at hun bagefter miss Drusilla og marquien trådte ud på platformen. Men her ventede der hende en ny skuffelse, der

blev så meget større, som hun hele tiden havde husket mr. Danvers' sidste påmindelse.

"Men, hvad er dog det? Der er jo slet ingen udsigt!" råbte hun og standsede pludseligt.

Det forholdt sig ganske rigtigt, som hun sagde. På alle fire sider hævede der sig tykke mure til en højde af syv eller otte fod, og berøvede dem, der stod på platformen, fuldstændig udsigten. Sue følte sig forfærdet ved synet af denne excentriske arkitektur, men monsieur d'Ervan, som adskillige gange før havde besteget tårnet, beroligede hende snart. Han gjorde opmærksom på en smal trappe, der førte til toppen af disse hindrende mure. Da hun var kommet op, befandt Sue sig på et temmelig farligt sted, men hvorfra hun havde den dejligste udsigt viden om. Marquien blev klogeligt nede hos den gamle dame, og Sue kunne frit give sin glæde luft over det herlige skue.

På den ene side lå byen med de røde teglstenshuse og krogede gader i udkanten af skoven, omgivet af enge med bølgende græs. På den anden, gennem moset jord og tætvoksende siv, bugtede den sagte rindende flod sig ned mod havet. Brogede køer og hvide får bevægede sig næsten umærkeligt over markerne, og ned ad den skinnende flod gled både for fulde sejl. Jorden var iklædt sit blomsterflor, himlen var gylden med solskin, og luften var svanger med duftende vinde. Intet skønnere syn kunne fremmanes af en digters eller malers hånd. Det var en Edens have, det var den landlige freds hjem, det var England.

"Lady Susan!" råbte miss Drusilla med en stemme, som vækkede hende af sine drømmerier. "Vil du ikke komme ned og

undersøge Ralphs distikon?"

Denne anmodning bragte sne tilbage fra himlen til jorden, og med et suk begav hun sig ned til det ventende par. De stod foran tårnets vestlige brystværn, hvorpå der var indhugget et vers på to linjer med gotiske bogstaver i lighed med verset på gravstenen. Der var ni ord i hver linje af distikonet, ni uhyre sten i den vestlige længdemur, og på hver sten to ord, et fra hver linje. Dobbeltverset lød således:

Til Jesu Krist, herren over luften, her lod rejse
Vilde Ralph dette tårn, i luften højt at knejse.

"Ser du, min kære," sagde miss Drusilla, "den samme uforståelige anvendelse af ordet 'luften' findes også her, og oven i købet to gange. Jeg kan ikke begribe, hvorfor dette ord skal bruges så ofte og på så mærkelige steder."

"Åh, hvorfor ikke, kære miss Drusilla?" bemærkede marquien, idet han trak på skuldrene. "Ordet forekommer tre gange. En gang på sir Ralphs gravsten og to gange her. Hvad ønsker De mere – det er aldeles afgjort, at sporet ligger skjult i ordet 'luften'."

Lady Sue sagde ingenting. Hun var i færd med at tælle stenene i brystværnet fra platformen til den øverste række. Der var 7 rækker af stene, og verset var indhugget på den syvende række. Hun talte distikonets ord fra venstre til højre, i begge linjer var ordet "luften" det sjette ord. Hun genkaldte sig indskriften "men skatten sin han lagde hen i luften", og også den døde mands falske aldersopgivelse "VI of VII". Som et lyn slog det ned i hende. Hun havde løst gåden. Med tindrende øjne og glødende kinder stod hun og undrede sig over gådens på samme tid snilde og simple sammensætning.

"Mademoiselle" – hun vendte sig om og så d'Ervan bagved sig – "hvorfor ser De så besynderlig ud? Hvad har De opdaget?"

"Sandheden," sagde hun roligt; derpå tog hun miss Drusillas arm og drog hende hen mod døren til trappen. "Lad os gå hjem," sagde hun.

D'Ervan fo'r frem. "Mademoiselle – De vil vel forklare –"

"Med fornøjelse, monsieur. Til mr. Hatheril."

I næste øjeblik var hun forsvundet i mørket, og d'Ervan befandt sig alene tilbage på tårnet. Klog som han var, havde han ladet sig narre af en pige, næppe var vokset ud barneværelset. Komedien var forbi.

"Og nu," mumlede monsieur d'Ervan imellem tænderne, "nu kommer tragedien."

9. Den hemmelige gravskrift

Det er allerede en gang før omtalt, at marquien var ubeskrivelig skinsyg. Det var næsten en mani hos ham – i hvert tilfælde en last. Hans egne begreber om ære var så svage, at han stolede kun lidt på denne følelse hos andre. Hvis Sue ikke havde dysset hans forfængelighed i søvn ved at smigre ham, ville han have forsvaret sig imod hendes tilnærmelser – der var præget af en sådan jomfruelig blyhed – ved at iføre sig mistroens rustning. Så længe som hun havde gjort ham til sin helt, havde han fundet det såre naturligt og behageligt; men nu da hun nægtede ham en fortrolighed, som hun havde i sinde at skænke Oswald, så marquien sagerne i deres rette belysning. Og dog – så uvillig var denne forfængelige skabning til at indrømme sin fejltagelse – var han ikke ganske vis på, at han havde hende mistænkt med rette.

"Mon det er lykkedes hende at finde løsningen på gåden?" mumlede han, idet han gik frem og tilbage på tårnets platform, for han var blevet tilbage for at overtænke situationen. "Ordet 'luften' syntes for hende, som for mig, at indeholde et spor. Jeg kan ikke udgrunde meningen med dette ord selv." Han standsede foran distikonet og læste det omhyggeligt igennem. "Nej," sagde han efter nogen tænkning, "jeg kan ikke udgrunde meningen med dette ord selv."

Der var ikke flere oplysninger at få fra tårnet, hvorfor monsieur d'Ervan steg ned ad trappen, og langsomt gik hjemad i dybe tanker. Disse var følgende:

"Hvis hun kommer i besiddelse af denne kundskab, vil hun da dele den med den mand, hun elsker? Naturligvis. Det eneste spørgsmål er, hvem elsker hun? Hun ser med forlibte øjne på mig, og synes at elske min fætter. Hendes naivitet er mere vildledende end en verdensklog kvindes erfaring. Bruger hun mig som et redskab til fordel for sin gode fætter, eller gør hun nar ad ham for at vinde min tilbøjelighed og hans formue. Jeg må komme på det rene med dette; jeg må være vis på hendes hensigter. Men hvorledes kan jeg overbevise mig om dem?"

Svaret på dette spørgsmål formede sig i hans sind uden megen vanskelighed. Han ville straks gå til herregården, førend lady Sue kunne bringe sine planer til udførelse, og se med egne øjne, hvorledes sagerne stod mellem myndling og formynder. Hvis denne pige havde bedraget ham, hvis det var hendes hensigt at skænke sin kærlighed og gådens løsning til Oswald, så svor marquien hos sig selv, at han ville straffe den ene og komme den anden i forkøbet. For at fuldføre så vanskeligt et arbejde behøvedes dygtighed, iagttagelsesevne og fremfor alt hurtighed. Monsieur d'Ervan var i stand til alle tre. Førend kl. seks var han på vej til herregården for at bestyrke eller afkræfte sin mistanke.

Imidlertid kørte lady Susan hjemad i en feberagtig spænding. Marquien havde ret i sin formodning; ved en af disse indskydelser, der næsten kunne kaldes geniale, havde hun løst gåden uden fremmed hjælp. Den tredobbelte gentagelse af ordet "luften"; den unøjagtige alder på stenen; brystværnets højde; distikonets stilling – disse var materialerne, hendes fantasi havde arbejdet med. Resultatet mere end retfærdiggjorde hendes forventninger. Hun havde ret – hun

følte sig overbevist om, at hun havde ret; og nu var hun på vej til Oswald – til den mand, hun elskede – med en formue i sit skød. D'Ervan og hans krænkede forfængelighed skænkede hun kun liden tanke. Hendes snilde havde opklaret hemmeligheden uden hans hjælp, og hun betragtede ham som et blot og bart redskab, der nu blev kastet til side som ubrugeligt. Klog som hun var, tænkte hun dog ikke i sin uerfarenhed på, at det bortkastede redskab kunne blive farligt. Dog var Nemesis i marquiens skikkelse allerede samme aften på vej til at ødelægge hendes fremtid og straffe hendes dumdristige selvtillid.

Straks ved ankomsten til herregården gik hun til sit eget værelse og nedskrev distikonet og verset på gravstenen; hun overvejede sagen; hun anvendte prøven; og sandheden var fundet. Med et udbrud af tilfredsstillet glæde klappede Sue i hænderne og dansede omkring i værelset.

"Jeg skal give ham hans formue tilbage," råbte hun glædestrålende; "jeg skal genindsætte ham i hans retmæssige stilling; jeg skal få ham til at erklære sig. Og så – og så – hvilket herligt liv for os begge!"

Da hun var faldet til ro efter dette forklarlige og undskyldelige udbrud, klædte hun sig på til middag med mere end sædvanlig omhu. Hendes smukkeste kjole, hendes kostbareste juveler, hendes nyeste sko, blev taget på af denne kokette, unge dame for at være hendes kærestes øjne til behag, og strålende af uskyldig forfængelighed og anelsesfuld forventning dansede hun ned ad trapperne. Idet hun passerede igennem hallen slog klokken halv syv.

Oswald sad i en lænestol i nærheden af vinduet og læste den gådefulde gravskrift i det hendøende dagslys. I den sidste tid

havde han sat al sin energi ind på at løse denne vanskelige gåde; for hans eneste chance til at befri Sue fra d'Ervan var, tænkte han, at finde juvelerne og – når han var kommet i besiddelse af disse – at bede hende om at blive hans hustru. Opdagelsen af den skjulte rigdom ville fjerne årsagen til hans tavshed; hans giftermål med Susan ville skille hende og d'Ervan ad. Men ak! Oswald kunne ikke finde ud af gåden, og med et dybt suk lagde han papiret, indskriften var kopieret på, fra sig. Næppe havde han gjort dette, før døren åbnedes og en fe dansede med lette fjed ind i stuen. Hendes indtræden forvandlede det triste værelse til et paradis.

I en kjole af indisk musselin, med det mest pragtfulde af indiske sjaler draperet over de hvide skuldre, med gyldne smykker, gyldent hår, og smukt beskoede fødder, trippede feen hen imod ham. Hun smilede og lo ad hans triste ansigt, løb med graciøs ynde hen og lagde en smuk lille hånd på hans skulder.

"Hvad er der?" spurgte han forbavset over dette uventede syn. "Er der sket noget; er der –?"

Sue rystede ham let for at afbryde ham.

"Ja, der er sket meget, men kun glædeligt," råbte hun glad. "Hør efter, mr. Hatheril. Jeg har været henne i Sct. Michaels og alle helgeners kirke. Jeg har set gravstenen og tårnet. Jeg – har opdaget hemmeligheden."

"Hemmeligheden, lady Susan, hvilken hemmelighed?"

"Den hemmelighed, De har søgt så længe; gravstenens hemmelighed."

Oswald fo'r op fra stolen med et vantro udtryk i ansigtet.

"De ved, hvor juvelerne er skjult? Umuligt!"

"På fem minutter skal jeg bevise Dem, at der ikke findes et sådant ord som umuligt," sagde hun overgivent. "Kom, min kære, tykhovedede formynder, lad os sætte os ned og udtyde verset."

Spøgte hun? spurgte han sig selv. Det syntes utroligt, at denne letsindige og tankeløse pige kunne have løst den gåde, som havde trodset to hundrede års uafbrudte stormløb. Han var dog ikke længe i tvivl, for lady Sue bortforklarede vanskelighederne med en øvet jurists færdighed. Oswald var himmelfalden over den måde, vanskelighederne én for én smeltede bort under hendes ord med.

Først læste hun verset, derpå udtydede hun det.

Her ligger én, som fra sin vugge
blev af støvets år kun VI af VII.

"Det er toogfyrre; den forkerte alder," indskød Sue.

For penge her på jord han måtte sukke,
men skatten sin han lagde hen i luften.

"Ser De," fortsatte Sue, idet hun så op, "den anden og fjerde linje rimer ikke. Det må være i en vis hensigt. Da nu den fjerde linje ikke sluttede med et rim, tænkte jeg, at dette ord 'luften' som stod i stedet for rimet, indeholdt sporet. Stenen blev lavet i Ralphs levetid, hvis han ikke havde ønsket, at dette ord skulle have stået der, ville han altså have ladet det rette."

"Meget rigtigt," samtykkede Oswald. "Men dette ord skæmmer verset, som også dets mening. Hvem kunne lægge nogen materiel ting op i luften?"

"Ingen. Ikke i virkelig luft, i alle tilfælde," svarede pigen hurtigt; "men en eller anden – Ralph for eksempel – kunne have

skjult juvelerne oppe i et træ. Det ville være så at sige, hen i luften."

"Denne forklaring klinger ganske vist meget sandsynligt. Men der er snese af gamle træer på kirkegården, som –"

"Vent et øjeblik. Ser De denne seks af syv som gør Ralphs alder til toogfyrre i stedet for femogfyrre? Denne fejl er også blevet begået med forsæt. Der er en række af syv træer ved enden af kirken som monsieur d'Ervan –"

"Hvad!" afbrød Hatheril vredt. "Er monsieur d'Ervan vidende om Deres opdagelse? Har De betroet Dem til ham?"

"På ingen måde. Jeg gjorde brug af ham, men nu behøver jeg ikke længere hans hjælp. Han er lige så uvidende om sandheden, som De er for øjeblikket."

"Det glæder mig," sagde Oswald i en lettet tone, "for han er aldeles ikke til at stole på."

I dette øjeblik hørtes der en sagte raslen bagved portieren, som dækkede indgangen til biblioteksværelset. Ingen af de to tog nogen notits af det udover at kaste et skødesløst blik hen imod stedet. Det gamle hus var fuldt af lyde, både ved dag og nat, så en raslen, eller en knagen eller endog en banken tildrog sig sjældent videre opmærksomhed.

"Nå, lady Susan," sagde Oswald, "De tror altså, at juvelerne er skjult oppe i det sjette træ af denne række af syv?"

"Nej det tror jeg ikke, for jeg ved at dette ikke er tilfældet. Monsieur d'Ervan – eller rettere hans kammertjener, som er mindre korpulent, og mere egnet til at klatre i træer, undersøgte det sjette træ meget grundigt. Intet blev fundet."

"Dog har Ralph plantet disse træer," sagde Hatheril eftertænksomt; "denne henvisning på gravstenen –"

"Er aldeles ikke møntet på træerne. Sir Ralph har uden tvivl plantet dem for at vildlede folk, og derigennem gøre gåden mere vanskelig at løse. Juvelerne er ikke der."

"Men hvor er de da?" spurgte Oswald utålmodigt.

"De er skjult oppe i kirketårnet, som blev fuldendt af Ralph."

Han så undrende på hende.

"De synes at være meget tillidsfuld, lady Sue."

"Jeg har også al grund til at være det. På muren af tårnet – eller rettere på brystværnet – findes et distikon."

"Jeg har det afskrevet her," udbrød Hatheril, idet han tog et andet papir frem; "det lyder således:

Til Jesu Krist, herren over luften, her lod rejse
Vilde Ralph dette tårn, i luften højt at knejse."

"Nu, mr. Hatheril, " sagde Sue hurtigt, "der er syv rækker af stene fra platformen til den allerøverste top af tårnet. Dette distikon er indhugget på den syvende række. Læs det sidste ord af verset på gravstenen?"

"Luften!"

"Og det sjette ord i den første linje af distikonet?"

Oswald talte hurtigt efter.

"Luften!" sagde han atter.

"Og det sjette ord i den anden linje?"

"Luften! endnu en gang."

"Ganske rigtigt. De ser altså, at dette ord er gentaget tre gange; en gang på gravstenen og to gange på tårnet. Kan De nu forstå meningen?"

"Det tror jeg," sagde han langsomt, "tallene, som, når de bliver ganget med hinanden, gav den forkerte alder, henviser til dette ord – 'luften'."

"Netop. Til det sjette ord af de to linjer på den syvende række af stene. Der er et ord – eller rettere to ord – på hver af de ni stene. Den sjette sten bærer ordet 'luften' to gange gentaget. Forstår De nu meningen af 'men skatten sin han lagde hen i luften'?"

"Med lethed, ved hjælp af Deres forklaring. Juvelerne er skjult bagved den sjette sten. De har ret, lady Susan; dette er den rigtige løsning af gåden."

Sue sprang op fra sin plads, klappede i hænderne og valsede rundt i værelset.

"Tilstå, mr. Hatheril, at jeg er en dygtig, lille pige."

"De er den dygtigste, og smukkeste og mest indtagende pige i hele verden," sagde han med eftertryk, "og jeg er en blind nar."

Susan lo.

"Ja, det tror jeg også, på visse områder," sagde hun koket.

Det var nemt nok at forstå hendes mening, og Hatheril følte lyst til at sige hende dette med mere end blotte ord. Men betimelig ihukommende, at han endnu ikke var i besiddelse af juvelerne, og at der endnu kunne ske meget inden de kom i hans eje, afholdt han sig derfra. Han svarede derfor ikke, men så på Susan med øjne, der lyste af kærlighed.

"Nå, mr. Hatheril," sagde hun undseligt, "har De intet at sige?"

Han gik hen til hende og greb hendes hænder.

"Jeg kan ikke sige andet end, hvor De er klog, min – engel!"

Hvad Sue ville have sagt, hvad Oswald ville have svaret, er ikke vanskeligt at tænke. Men i dette øjeblik kom d'Ervan med blegt ansigt fra sit skjul bagved portieren.

"Tillad mig at tiltræde denne mening," sagde han på fransk med et buk; "hvor hun er klog, Deres engel!"

10. To ærinder

Oswald og Susan blev så forbavsede over denne uventede og dramatiske fremtræden af d'Ervan, at de kun kunne stirre på ham i tavshed. Den snedige franskmand benyttede denne lejlighed til at forsvare sin uberettigede nærværelse. Det var nødvendigt for den heldige udførelse af hans planer, at han skulle stå sig godt med dem, og det så hurtigt som muligt.

"Jeg ved," fortsatte han, idet han fremdeles betjente sig af sit modersmål, "jeg ved, at De vil anse mig for påtrængende, fordi jeg således uden videre er trængt ind til Dem; men min undskyldning må være dette," og han rakte Sue et lommetørklæde med et buk, "som mademoiselle tabte i dag i kirken. Da jeg kom til denne dør, hørte jeg, at De talte sammen; jeg havde ikke lyst til at forstyrre Dem, derfor ventede jeg bagved portieren for at – for at –"

"For at lytte!" sagde lady Susan i en foragtelig tone.

"Det indrømmer jeg, mademoiselle; men hvad gør det til sagen? Jeg er en mand af ære, håber jeg, og Deres hemmelighed er sikker hos mig. Må jeg endnu en gang yde Dem min anerkendelse for Deres klogskab."

Han så henimod Oswald, som om han ventede svar på denne bemærkning; men Hatheril vidste næppe, hvad han skulle sige. Marquien havde ganske vist lyttet til en samtale, som ikke var beregnet for hans øre; det var lige så afgjort, at hans forklaring af det ikke bar sandsynlighedens præg; men det var næsten umuligt at tilkendegive sin fortrydelse overfor en så åbenhjertig tilståelse og undskyldning. Hatheril fulgte derfor, af

diplomatiske hensyn, en middelvej. Han tilkendegav hverken mishag eller glæde, men hilste på sin fætter med kold værdighed.

"De bliver naturligvis til middag, d'Ervan?"

"Min kære fætter, jeg frygter –"

"Snak!" sagde Sue med velforstilt hjertelighed. "Han vil ikke alene blive til middag, han vil endda blive hos os natten over. Hvad siger De til det, monsieur?"

"En så fortryllende dame kan jeg intet nægte," svarede han med et buk.

Ikke desto mindre havde han forstået grunden til denne hendes anmodning. Han havde tilstået at have hørt gådens løsning fra hendes læber, og lady Sue var besluttet på, at han ikke skulle få nogen lejlighed til at prøve hendes forklarings rigtighed, førend Oswald havde gjort det. Hun tillagde ham den hensigt at stjæle juvelerne, og hun var bestemt på at krydse hans plan. For så vidt havde hun haft held med sig; men hans tur skulle snart komme. D'Ervan havde hverken i sinde at miste juvelerne eller lade sig overliste af en kvinde, og der modnedes allerede planer hos ham, der skulle hidføre et for ham gunstigt resultat. Franskmanden foragtede Oswald som en undermåler, men han undervurderede på ingen måde Sue som modstander. I sandhed, han agtede næsten hendes snilde diplomatiske evner, som allerede havde besejret ham to gange i træk. Ikke desto mindre havde han ikke i sinde at lade sig overvinde for tredje gang. Det var høg over høg; en åndelig tvekamp; og i øjeblikket var det vanskeligt at sige, om den endelige sejr ville tilfalde manden eller kvinden.

Han havde også andre grunde til ikke at kunne lide Sue, end netop det, at hun havde forpurret hans planer. Hun havde fundet hans svage punkt ved begyndelsen af deres bekendtskab og havde opnået hans fortrolighed ved at gøre brug af denne viden. Det var hævet over al tvivl, at marquiens forfængelighed var blevet rystet i sin grundvold. Hidtil havde alle kvinder underkastet sig hans alt besejrende smil, men her var en purung pige, der ikke alene afviste hans tilnærmelser men turde virkelig prøve kræfter med ham. Og hun havde, hvad mere var, drevet spot med hans helligste følelser og overgået ham i listighed; og han, Versailles' løve, den slebne diplomat, den verdenserfarne mand, stod nu som den overvundne. Det var som at overgive sig til en dværg, efter at have besejret en kæmpe. Han hadede derfor nu den unge pige så inderligt, at han behøvede hele sin forstillelsesevne for at påtage sig en gæsts rolle den aften.

Han skjulte imidlertid sine virkelige følelser under en maske af smil og elskværdighed, og aldrig nogensinde havde han ført en så livlig og åndfuld konversation som netop denne aften ved middagsbordet og senere i salonen. Selv miss Drusilla lagde sine prædikener og gudelige bøger til side for at høre ham synge og tale. Med Sue talte han fransk og komplimenterede hende for hendes nydelige udtale; han gav interessante anekdoter om Marie Antoinette og den afdøde kong Louis til bedste, han sang morsomme sange og spillede med megen virtuositet på spinettet, og lod sig overvinde af miss Drusilla i piquet. Han var kort sagt så indtagende og fængslende, at de alle lod sig narre, undtagen den person, han mest ønskede at

føre bag lyset. Denne person var lady Sue; hun passede på ham, som en kat på en mus.

Henimod kl. ni viste han for første gang bukkefoden frem, det, Sue havde luret på hele aftenen.

"Vil De være af den godhed at undskylde mig, mine damer, at jeg forlader Dem en times tid?" sagde han med et falsk smil, "men min nærværelse kræves i et højst nødvendigt ærinde i Kenby. Jeg beklager det, men – breve fra mit kære Frankrig; jeg håber De undskylder mig."

"Ingen undskyldninger," svarede Oswald høfligt. "Jeg formoder, at Black Sam har bragt brevpakken. Hans båd ankom i går."

"Og går atter i morgen ved midnat," tilføjede Sue.

Marquien fo'r sammen og så skarpt på hende. Hun gengældte imidlertid hans blik med den uskyldigste mine af verden, og han gav derfor afkald på den tanke, at der indeholdtes en skjult mening i hendes ord. Efter nogle yderligere bemærkninger og undskyldninger tog marquien afsked, idet han lovede at være tilbage om en time.

Næsten på samme tid gik Sue ovenpå i sit soveværelse. Her ringede hun på Larry og gav ham en kommission, som han på ingen måde var glad for.

"Monsieur d'Ervan er taget til Kenby for at tale med Black Sam, den mand, hvis ankomst fra Frankrig du fortalte mig om i går. Følg monsieur le marquis straks og se at finde ud af grunden til hans møde med Sam."

"Er det virkelig Deres mening," knurrede Larry, "at sende mig på jagt efter denne hedning; jeg havde netop tænkt at have det

så lunt i aften. Ja, jeg skal nok gå. – Den forbandede franskmand med sine narrestreger."

Da han således på vanlig vis havde lettet sit sind, tog Larry afsted til Kenby, en lille fiskerby tæt ved mundingen af floden et kort stykke fra herregården. Den var berygtet for sine smuglere og lovløse fiskere, der indsmuglede ladninger af kniplinger, silke og cognac lige for næsen af toldembedsmændene. Black Sam, en af de værste af disse forbrydere, forøgede desuden sine indtægter ved at udføre spiontjeneste for Frankrig. Af politiske grunde – som han påstod – var marquien særdeles fortrolig med denne kæltring, og Black Sam var ham hengiven med liv og sjæl og ville ikke tage i betænkning på hans bud endog at dræbe et menneske. Netop fordi Sue kendte denne fortrolighed, sendte hun Larry hen for at udspionere dem. Hun frygtede, at d'Ervan, påvirket af skuffede forhåbninger, pønsede på hævn overfor sin fætter. Og der var i virkeligheden mere end et gran af sandhed i denne formodning.

Da hun havde gjort dette modtræk, gik Sue atter ned i salonen, men da hun fandt, at Oswald havde trukket sig tilbage til biblioteksværelset, søgte hun ham der. For bedre at kunne arbejde i hans interesse, var det nødvendigt, at hun skulle kende hans planer vedrørende juvelerne.

"Mr. Hatheril!" sagde hun uden videre indledning, "har De i sinde at søge efter disse juveler i morgen?"

"Absolut!" var hans svar, "det vil sige – i morgen nat."

"Hvorfor om natten; ville dagen ikke være bedre?"

"Det tror jeg ikke. Ser De, jeg kunne måske træffe på Danvers, og med hans strenge begreber om ret og uret, ville han måske anmelde mig for øvrigheden."

"Gør det noget? Disse juveler er jo Deres ejendom."

"Ganske vist. Men det kunne jo være, hvis regeringen fik nys om sagen, at den måske ville gøre fordring på det halve – ja måske på det hele – som tilhørende kongen. Det lyder uretfærdigt; men således er lovens bestemmelser."

"Jeg kalder det infamt!" råbte Sue med flammende kinder; "men i så tilfælde ville det, som De siger, være bedst at søge om natten. De går alene?"

"Ja, der er ingen, der vil gøre mig fortræd, og jeg tager desuden mine pistoler med mig."

Lady Sue tænkte sig om et øjeblik, derpå så hun pludselig op.

"Har monsieur d'Ervan i sinde at gøre Dem følgeskab i morgen nat?"

"Nej. Det spurgte jeg ham om, men han afslog det. Det gør imidlertid intet til sagen. Jeg kan godt besørge det alt sammen selv. Hvorfor spørger De om det?"

"Jeg kan ikke fordrage monsieur d'Ervan."

"Virkelig!" sagde Oswald med glæde i stemmen, "men jeg tænkte –"

"De tænkte forkert. Nej! Tal ikke; De kan forklare Dem – når De har fundet juvelerne," og idet hun således dæmmede op for den strøm af ord, som skælvede på Oswalds læber, vendte Sue tilbage til salonen.

Miss Drusilla havde atter hengivet sig til sin gudelige læsning, som hun sandt at sige fandt temmelig kedelig efter det interessante spil kort med marquien. Imidlertid, idet hun måtte bekende for sig selv, at hun havde deltaget i, og hvad værre var, fundet behag i verdslige glæder, gjorde hun bod herfor ved at læse en usædvanlig kedelig prædiken fra ende til

anden. Sue tog sig vel i agt ikke at forstyrre hende, da hun var alt andet end oplagt til samtale. For at fordrive tiden til Larrys tilbagekomst, satte hun sig til spinettet og spillede løsrevne brudstykker, idet hendes tanker i høj grad var optaget af den tilstundende natlige ekspedition. Hun var glad ved at erfare, at d'Ervan ikke skulle ledsage Oswald, men på den anden side frygtede hun for, at han ville eftersøge skatten på egen hånd. Hun troede marquien i stand til at leje Black Sam til at bestjæle hans fætter, og hun nærede en grundet mistanke om, at han var taget til Kenby for at træffe de nødvendige foranstaltninger til dette formål. Hun havde imidlertid uret, som hun erfarede fra Larry, der kom tilbage kort tid efter at monsieur d'Ervan atter trådte ind i huset. Marquien søgte sin fætter i biblioteksværelset, og Sue, der havde fået bud om, at Larry ønskede at tale med hende, skyndte sig ud for at høre, hvad han havde at meddele. Irlænderen ventede på hende ved foden af trappen, men Susan bad ham om at gå ovenpå i hendes værelse, for hun frygtede for, at d'Ervan skulle se og fatte mistanke til hendes sendebud. Først i sikkerhed i sin egen dagligstue med døren lukket, vendte hun sig ivrigt mod Larry.

"Nå, Larry," spurgte hun, "hvorfor gik monsieur til Kenby?"

"Vent et øjeblik, Deres Nåde," sagde Larry pustende, "jeg må have mit vejr igen. Det har været et anstrengende arbejde. Nu skal jeg sige Dem det. Den franske herre har i sinde at rejse bort."

"Rejse bort! Hvorhen?" spurgte hun åndeløst.

"Til Frankrig. Jeg hørte hvert eneste ord, han sagde til den skurk til Sam. *Peggy* – det er bådens navn, Deres Nåde – skal sejle ved flodtid i morgen nat. Kursen er bestemt til St. Malo, og

denne franske marquis – Gud fordømme ham – tager med den for at slutte fred med Bonaparte."

Susan overvejede sagen. Der var åbenbart ingen fare at frygte fra marquien eller Black Sam; og Oswald kunne i sikkerhed søge efter juvelerne. Men hvorfor afrejste d'Ervan så hemmelighedsfuldt? Han havde ikke ladet nogen bemærkning falde om, at han ville forlade England, og hvis han virkelig rejste med *Peggy*, ville han så sejle tomhændet? Han var i sikkert behold for natten på herregården, men den påfølgende dag kunne han stjæle juvelerne inden aften, og Oswald ville ingenting finde. Hun ville have talt med Hatheril, men hun frygtede for at vække d'Ervans mistanke. Dog, noget måtte der gøres, og det straks; hvem kunne hun henvende sig til om hjælp? Navnet på en god ven randt hende i hu i selv samme øjeblik.

"Sir Upton Vane?" sagde hun højt, "den bedste jeg kunne få til at hjælpe mig; vent et øjeblik, Larry. Jeg vil skrive et brev, som du skal aflevere til sir Upton Vane."

Hun ilede til skrivepulten og begyndte at skrive med feberagtig hast, mens Larry beklagede sig højligt over det indfald, der atter nødte ham til at gå ud.

"Jeg dør nok inden i morgen. Ikke en dråbe er passeret mine læber i de sidste tre timer. Man kan aldrig gøre Dem tilpas; og jeg, som er en gammel mand, med det ene ben i graven. Men unge folk er lige så urimelige som –"

"Her!" sagde Sue, idet hun brat afbrød hans beklagelser ved at række ham brevet, "bring dette til sir Upton straks, og husk endelig på ikke at fortælle nogen, hvor du skal hen. Du vil nok gøre mig den tjeneste, Larry."

"Alle helgener bevare os, Deres Nåde, De har sådan en egen måde at få mig overtalt på. Jeg vil altid tjene Dem. Nå, jeg skal nok gå, men jeg bliver nu alligevel brugt som lastdyr, og det er nemt nok at se, at De har mig til bedste. – Ja, ja! Nu går jeg," og Larry gik brummende ud af døren.

Til trods for hans onde lune, vidste lady Susan, at hun kunne stole ubetinget på, at han afleverede brevet. Hvis sir Upton altså indvilgede i at stå hende bi, kunne marquien endnu overlistes, og tyveriet forhindres. Da hun således havde garderet sig mod alle tilfælde, gik Sue atter ned i biblioteksværelset og gjorde sig behagelig for sin fjende. Der spillede et triumferende smil om hans læber, hvilket ikke undgik hendes skarpe blik. Hun gjorde, temmelig dumdristigt, en bemærkning om det.

"De synes at være i godt humør, monsieur; har De fået glædelige nyheder?"

"Meget glædelige, mademoiselle; jeg er lige så fornøjet over mine breve fra Frankrig, som min kære fætter er over sine juveler."

"Tror De, at de er skjult bagved stenen, der er mærket 'luften', monsieur?"

"Absolut, Deres Nåde. Jeg vil sikkert få dem at se i min fætters hænder."

"Jeg håber, at De ikke skal blive skuffet," svarede Susan tørt, "men vi har et ordsprog, monsieur, der siger, man skal først fange bjørnen førend man sælger dens skind."

Marquien svarede ikke. Han vidste ikke, hvorledes han skulle opfatte dette udfald.

11. Den fundne skat

Den næste morgen viste lady Sue sig ikke ved morgenbordet, og da hun endelig kom ned, var det med blegt ansigt og trætte øjne. Aldrig gør en kvinde et stærkere indtryk på den mand, der holder af hende, end når hun åbenbarer sit køns fysiske svaghed; Oswald var derfor meget urolig for sin gæsts sygelige udseende. Selv miss Drusilla lagde en højtidelig medfølelse for dagen; og monsieur d'Ervan var ligefrem overvældende i sin opmærksomhed. Lady Sue undskyldte sit dårlige befindende ved at foregive, at den foregående dags ophidselse havde overanstrengt hendes kræfter. Dette var en meget naturlig forklaring og vandt derfor almindelig tiltro. Ikke desto mindre var den falsk.

"Jeg formoder, at De snart vender tilbage til Archminster, marquis?" sagde Sue i en ligegyldig tone. De sad i et solbeskinnet hjørne af terrassen og ventede på, at Oswald skulle gøre dem selskab.

"Mademoiselle," svarede han, "jeg går med min kære fætter i aften. Vore veje skilles ved kirkeindgangen."

"Men Deres bestilling, monsieur?"

"Min danseundervisning, mener Deres Nåde vel?" svarede han med et skuldertræk. "Ah! Det kan vente. Jeg har allerede sendt min kammertjener meddelelse om, at jeg ikke er rigtig vel. Han kommer her om nogle timer med besked."

"Deres elevers hurtige fremgang ligger Dem åbenbart ikke meget på sinde, marquis."

"Ja, hvad vil De jeg skal gøre, mademoiselle? Det er kun liden fornøjelse at undervise bønder. Jeg arbejder for at leve, men det er ikke en opgave for en d'Ervan."

"Hvorfor vender De ikke tilbage til Frankrig?"

"Til en celle i Temple, til et forfaldent château, mademoiselle? Hvad skulle jeg gøre i Tuilerierne? Jeg er for kongen, og bryder mig ikke om at bøje hovedet for denne korsikanske paddehat."

"Dog er han bourboneren en mægtig rival."

"Ved min tro, jeg kan desværre ikke sige nej. Magt er altid ret i denne den bedste af alle mulige verdener. Men Louis den Attråede vil vinde sit land igen, og jeg skal atter blive en pair af Frankrig."

"I hvilket tilfælde, monsieur, De uden al tvivl vil gifte Dem og slå Dem til ro."

D'Ervan tilkastede hende et så mørkt blik, at hun fortrød sine ord. Den skødesløse bemærkning havde såret hans forfængelighed og mindet ham om, hvorledes han var blevet hånet og kastet til side af den unge pige.

"De gør vel i at huske mig på det, Deres Nåde," sagde han med lav, hård stemme, "når man erindrer, at De har forsmået mit hjerte og leget med mine helligste følelser."

"Monsieur!"

"Å jo, mademoiselle, jeg troede at være sikker på Deres kærlighed; at min gode fætter intet var for Dem. Det var grusomt af Dem således at skuffe mig. Jeg er fattig, jeg er stolt, jeg bliver hånet, og De, Deres Nåde, aspirerer til at blive madame Hatheril."

Lady Susan rejste sig indigneret.

"Hvor tør De tiltale mig således, monsieur! Det er Deres egen forfængelighed, der har foranlediget denne fejltagelse. Hvis jeg troede, at jeg – marquis," tilføjede hun i en roligere tone, "fortsæt ikke således. Hvis jeg ubevidst har opmuntret Dem, så gør det mig ondt."

"Fra beklagelse til medlidenhed er ikke langt," sagde han vedblivende på fransk. "Medlidenhed, siger Deres digtere, er kærlighedens tvillingsøster. Har jeg uret, mademoiselle? Elsker De mig? Vil De være madame la marquise?"

"Hej, jeg elsker Dem ikke. Jeg kan ikke blive Deres hustru."

"Jeg forstår!" sagde han i en uforskammet tone, "det er min gode fætter, der skal vinde prisen."

Lady Susan målte ham med et foragteligt blik, og uden at svare et ord gik hun til den anden ende af terrassen. Han var øjeblikkelig ved hendes side, og med blegt ansigt sagde han:

"Tag Dem i agt, mademoiselle. De er endnu ikke madame Hatheril. Det vil De aldrig blive! Aha! De skælver, De frygter, men jeg taler sandhed. De elsker min fætter – men aldrig skal De blive hans hustru. "

"Det står ikke i Deres magt at forhindre det."

"Det kan De ikke sige. Han taler ikke på grund af sin overdrevne æresfølelse, han er fattig, han er stolt. Jo, jeg ved det meget godt. Uden disse ædelstene vil han forblive fattig, og De vil stadig være mademoiselle Argon."

"Han får juvelerne i aften!" sagde Sue, idet hendes hidsighed fik bugt med hendes klogskab.

Marquien fo'r tilbage og hans voldsomme ophidselse veg pladsen for en kold, hånlig mine. "Om forladelse, Deres Nåde,

naturligvis. Min kære fætter får jo store rigdomme i aften; oh, den kloge mand! Vi får at se."

"Hvis De ikke forlader dette hus, monsieur, vil jeg meddele mr. Hatheril alt."

"Jeg forlader dette hus i aften, mademoiselle, sammen med min kære fætter."

Og monsieur le marquis tog afsked med et dybt buk og holdt sig fjernt fra hende resten af dagen.

Denne samtale havde berørt Sue i høj grad pinligt. Nu da masken var faldet, så hun, hvor ond marquiens karakter var. Hun følte sig tilskyndet til at søge sin formynders beskyttelse mod hans forfølgelser, men hendes sunde fornuft besejrede denne følelse af svaghed. En klage ville kun foranledige en duel imellem de to, og Sue havde ingen lyst til at have en blodskyld på sin samvittighed. Desuden havde marquien jo truffet foranstaltninger til at flygte til Frankrig den selvsamme nat, og det var derfor i høj grad usandsynligt, at hun ville få ham mere at se. Idet hun tog sagernes nuværende stilling i betragtning, i forbindelse med den omstændighed, at hun alene kendte hans nederdrægtighed, anså hun det for bedst ikke at meddele noget om d'Ervans uforskammethed. Hun havde det i sin magt at straffe ham, men hun anså endnu ikke tiden for moden til det.

Hele den dag havde Oswald ikke tanke for andet end den forestående søgen efter juvelerne, og miss Drusilla var næppe mindre ivrig. De var begge, han den verdslige mand og hun den gudelige kvinde, lykkelige over udsigten til gådens heldige løsning, tillige lykkelige over at Ralph Hatherils rigdomme ville genindsætte familien i dens retsmæssige stilling, og Oswald havde desuden den yderligere glæde at vide, at inden tolv

timers forløb, ville han ikke længere være bundet af sin ære til tavshed overfor lady Sue, men kunne frit spørge hende, om hun ville dele rigdomme og fremtid med ham. Denne tanke gengav ham atter hans tidligere munterhed, og Sue genkendte i ham atter sin afdøde broders indtagende og elskværdige kammerat.

Marquien var også munter. Hans forfængelighed var blevet såret, hans frieri afvist; men til trods for alt dette frydede han sig. Hvis kærligheden var ham berøvet, var der i det mindste hævn tilbage, og han var fast besluttet på, at den kvinde, som havde foragtet ham, skulle dyrt bøde for sin forbrydelse; for i så grelt et lys betragtede han sin afvisning og sit nederlag, rigtig betænkt – som han selv indrømmede i sit stille sind – havde hans kærlighed til hende kun været en flygtig tilbøjelighed; pengene var mere håndgribelige, og han besluttede derfor at sætte sig i besiddelse af dem inden sin afrejse. Han ville opnå en formue; han ville straffe Susan ved at bandlyse Hatheril igennem tabet af juvelerne til stolt tavshed, og så ville hans sårede ære have fået oprejsning. Hans kammertjener ankom om eftermiddagen og meddelte, at alt var pakket og klart til øjeblikkelig afrejse, og at marquiens ejendele ville være ombord på *Peggy* inden midnat. Alt, hvad monsieur havde at gøre, var at bemægtige sig juvelerne, ile til Kenby, og længe før daggry ville han være godt på vej til Frankrig. Men marquien var alt for håbefuld og havde ikke taget skæbnen med i betragtning.

Endelig kom aftenen. Hestene ventede ved døren, og Oswald var færdig til at tage afsted med marquien. Da han kom udenfor, så han imidlertid en tredje hest og på dens ryg sad den gnavne Larry.

"Her, Larry," råbte Hatheril. "Vi har ikke brug for dig. Forsvind i en fart."

"Nej, min sandten om jeg vil. Lady Sue har sagt, at jeg skal gå med, og ikke et skridt skal De gå, uden at jeg er med."

Dette faldt på ingen måde i franskmandens smag, hvilket man tydeligt kunne se på hans ansigt, men da Oswald hørte, at Larrys nærværelse skyldtes lady Sue, lod han det bero herved. Den unge piges interesse for hans velfærd rørte ham dybt, og han ville snarere have opgivet at søge efter juvelerne end undvære Larry. Oswald var sandelig så forelsket, som en mand kunne være.

De tre red ind til Archminster i al ro og mag. Klokken var imellem otte og ni; det var en dejlig sommeraften, og skumringen kastede sit dæmpende slør over jorden. Træernes yppiggrønne løv bevægedes sagte af den milde vind, og skjult bag dunkle lunde istemte nattergalene deres sang til raslende blades akkompagnement. Men de tre mænd var optaget af det almægtige guld og havde kun liden sans for naturens skønheder.

Snart blinkede Archminsters lygter dem i møde. Gaderne var fyldt med spadserende, og der lød skæmt og munter latter. Ved kirkelågen steg Oswald af sin hest og rakte d'Ervan sin hånd til farvel. Denne afslog den med et smil og steg ligeledes af.

"Jeg er så nysgerrig, min kære fætter. Jeg kan ikke gå. Lad mig se, om mademoiselle har talt sandt."

"Med fornøjelse!" svarede Hatheril ligegyldigt. Han fandt ingen grund til at afslå dette meget naturlige forlangende, og skønt han ikke stolede på marquien, følte han sig dog fuldt færdig til at tage kampen op med ham, hvis sådant gjordes

nødvendigt. Desuden havde han jo Larry ved hånden, og ligegyldigt hvilke marquiens planer var, nærede han ingen frygt for udfaldet.

For ikke at vække de nysgerriges opmærksomhed gik Oswald alene til den gamle graver, Wards bolig efter nøglerne. Heldigvis traf han manden hjemme, og skønt denne havde betænkeligheder ved at indlade nogen i kirken så sent, overvandtes disse dog snart af et guldstykke. Hatheril fik nøglerne og lovede Ward endnu et guldstykke, hvis han ville holde tand for tunge. Da denne vigtige sag var afgjort, gik Oswald tilbage til de to andre, og trådte sammen med dem ind i kirken. Den forsynlige Larry tændte et lys, han havde medbragt, og de tre besteg vindeltrappen. På tårnets platform kastede Hatheril en lærredspose fra sig, indeholdende værktøj; derpå så han sig omkring efter stenen mærket med "luften". Næsten øjeblikkelig satte han fingeren på den.

"Her er stenen," sagde han noget ophidset, "og bagved den håber jeg at finde juvelerne; Gud give det er således!"

"Det føler jeg mig forvisset om, min kære fætter. Lady Sue kan umuligt tage fejl."

"Min tro! De kender hende nok ikke," knurrede Larry, idet han fremtog et brækjern, "hun er meget smuk og meget urimelig. Det er alt sammen narrestreger, tør jeg give mit hoved på."

"Hold din mund, Larry," sagde Oswald skarpt, "og lad os begynde på arbejdet."

Af en eller anden ukendt grund lo Larry hjerteligt og rakte Hatheril en kniv; denne stak spidsen heraf ind i sprækken omkring den store sten, og hele bladet fulgte efter med lethed,

som for at lade dem ane sandheden af lady Sues påstand. Med et glædesudbrud vendte Oswald sig og nikkede til sin fætter, der smilende stod og så til.

"Denne sten er åbenbart bestemt til at blive flyttet," sagde han hurtigt, "der er næsten ingen kalk omkring den til at fæstne den til de andre omkringliggende stene. Oh, jeg er vis på, at juvelerne er her."

"Har De nogensinde hørt mage?" mumlede Larry. "Sikken noget gøgl."

"Du har ikke store forventninger, min ven?" sagde marquien.

"Nej, det skal guderne vide, Deres Nåde. Jeg ville aldrig således købe katten i sækken. Men lad os bare gå videre, det er i hvert tilfælde meget morsomt."

Oswald agtede kun lidt på Larrys ildevarslende spådomme, men arbejdede med hele sin energi på at løsne stenen. Den var vanskelig at flytte, og omsider måtte han indstille sine bestræbelser på grund af ligefrem udmattelse. Han blev afløst af Larry og rejste sig med et lettelsens suk.

"Du er træt, min kære fætter," sagde marquien, idet han trak en flaske frem fra lommen, "dette vil oplive dig. Den bedste franske cognac, som ikke har betalt told." Med et smil modtog Oswald tilbuddet og tog sig en slurk, der gav ham nye kræfter. Derpå rakte marquien flasken til Larry, der tømte den uden at blinke.

"Gid Deres Nåde må leve længe," sagde han, idet han atter tog fat på arbejdet. "Det var en dejlig snaps, den."

Marquien lo og stak igen flasken i lommen. Da Larry blev træt, ville d'Ervan endelig arbejde videre. Oswald satte sig først imod det, men gav snart efter, da han blev overfaldet af en

besynderlig træthed, der tvang ham til at sætte sig ned. Larry tog sig også et hvil, og d'Ervan var således ene om den sidste del af arbejdet. Med stort besvær rykkede han stenen frem, og endelig faldt den med et brag ud på gulvet. Ved skinnet af lyset sås nu en læderpose af mellemstørrelse, som d'Ervan straks greb. Førend han åbnede den, kastede han et stjålent blik på de to andre og så, at de begge sov trygt. Han lo, og idet han løste op for posen, mumlede han: "Sovedrikken har hurtigt gjort sin virkning, og førend I vågner igen, mine venner, er jeg på vej til St. Malo med en million francs."

Et blik på posens indhold forvissede ham om, at han virkelig var kommet i besiddelse af skatten. Han så de strålende smaragder og rubiner, og i sin hånd holdt han en diamant, der funklede som en stjerne. Med et tilfreds smil bandt han atter for posen og lod den glide ned i sin lomme. Til sidst trak han sin kappe tættere omkring sig, så med et hånligt blik på de liggende skikkelser og sagde i en spottende tone: "Farvel, min kære fætter. Nu skal du få at se, at jeg dog var den klogeste af os to. Det kan være, at du får pigen, men jeg beholder ædelstenene. Gid ulykken må følge dig, mens jeg nyder livet. Og hun," fortsatte han og knyttede hånden, "gid hun må visne uden nogensinde at blive gift, ligesom din tante, den gamle heks! Endnu engang farvel, min kære fætter Hatheril."

Efter denne afskedstale tog han lyset og listede sig ned ad vindeltrappen. Hans skurkestreger var lykkedes.

12. En kvindes list

Det nærmede sig midnat, på hvilken tid herregårdens beboere plejede at hvile i søvnens arme, men i aften sad de to damer endnu oppe og ventede i salen. Miss Drusilla sad i sit yndlingshjørne med tæt foldede hænder og angsten malet i sit ansigt. Sue gik uroligt frem og tilbage, og begge var i høj grad ængstelige. Det var nu næsten fire timer siden Oswald havde forladt dem for at søge efter skatten, og de var urolige for ham. At han var i selskab med monsieur d'Ervan bidrog ikke til at forringe deres frygt.

"Ak, gid jeg havde overtalt ham til at blive hjemme," udbrød Sue og vred sine hænder. "Jeg er vis på, at der er tilstødt ham noget, ellers ville han have været her tilbage for længe siden."

"Min kære pige, vi kan kun vente og bede," sagde miss Drusilla, "og for øvrigt huske på, at Larry var med ham."

"Ja, og marquien – den skurk! Jeg ville ønske, at jeg aldrig havde set ham for mine øjne. Han var fræk nok til at fri til mig."

Den gamle frøken tav et øjeblik og svarede derpå:

"Det var ikke mere, end hvad jeg ventede, thi for at sige sandheden, har du virkelig ikke ladet det mangle på opmuntringer overfor ham."

"Ja, De ved jo nok, hvad min hensigt har været med det. Det var for at vinde hans fortrolighed og udspionere hans planer. Jeg afskyr ham og sætter større pris på Oswalds lille finger end på hele d'Ervans tykke krop. Den slyngel! Den smilende morder!"

"Nej, min kære, det må du ikke kalde ham," sagde miss Drusilla med svag stemme, "jeg bliver ganske angst for, at han har myrdet min nevø."

Lady Susan løb hen til den gamle dame og kastede sig på knæ foran hende.

"Bryd Dem blot ikke om, hvad jeg siger," hviskede hun. "Når alt kommer til alt, er jo Larry, som De siger, hos ham, og det kan jo være, at alting går bedre, end jeg tror. Og endelig," tilføjede hun og rejste sig, "er det en time siden, sir Upton kørte herfra; han kan snart være her tilbage med efterretninger."

"Ja, Gud give, at de må være gode," sukkede miss Drusilla.

Kort tid efter at Oswald havde forladt gården, var Vane kommet for at tale med ham om en begivenhed, der havde fundet sted den foregående aften. Han blev også urolig over Hatherils lange udeblivelse, og for at berolige såvel sig selv som damerne påtog han sig at køre over til Archminster og indhente oplysninger. Han havde nu været borte en time, og Susan ventede ham tilbage hvert minut. Bedst som hun vandrede frem og tilbage i stuen fortabt i sin sorg, standsede hun pludselig og lyttede med tilbagetrængt åndedræt.

"Hør blot!" sagde hun og trak atter vejret dybt. "Jeg synes, jeg kan høre vognrummel. Det må være sir Uptons vogn." Og førend miss Drusilla havde rejst sig, var den unge pige allerede ude i forstuen og havde åbnet den yderste dør. Lyset strømmede ud, en vogn hørtes at komme nærmere, og to minutter senere rullede sir Uptons tunge karet op for døren. Sue var hurtigt nede ad trappen.

"Oswald! Mr. Hatheril!" råbte hun. "Er han i sikkerhed?"

"Ja, fuldstændigt," svarede han selv, idet han støttet på Vanes arm steg ud af vognen. "Og Larry er også i sikkerhed, lady Sue."

"Og det er såmænd et held, at jeg ikke sidder i Skærsilden," sagde Larry, der humpede frem fra den bageste del af vognen. "Gid pokker havde den franske abekat! Han kunne have godt af en ordentlig dragt prygl."

Da Oswald lod til at have vanskelighed ved at gå, støttede Sue og Vane ham hver på sin side, og således nåede de salen, hvor miss Drusilla modtog dem med et skrig.

"Bliv bare ikke forskrækket," sagde Vane og søgte at berolige den skælvende gamle dame, "men skaf os noget cognac. Oswald vil snart være sig selv igen."

"Hvad er der sket?" spurgte miss Hatheril, mens Susan skyndte sig at ringe.

"Den nederdrægtige karl d'Ervan har givet mig sovedråber," sagde Oswald med svag stemme. "Han er flygtet med juvelerne."

"Og nu er han ude på havet," jamrede Larry, der var fulgt bagefter ind i stuen. "Og mit hoved er helt tosset af de fordømte dråber, han har givet mig."

Lady Sue tog hurtigt Larry ved armen og stødte ham ud ad døren.

"Gå ned i køkkenet, dit gamle vrøvlehoved," sagde hun vredt. "Der vil der nok blive sørget for dig."

"Det er en doktor og en præst og et glas punch, jeg trænger til," klynkede Larry og trak sig tilbage, mens Sue tog cognacsflasken fra tjeneren og gik hen til Oswald. Cognacen oplivede ham, og han følte sig snart klarere i hovedet. Men han tav, mens sir Upton fortalte, hvorledes han var steget op i tårnet.

"Jeg fandt dem begge to aldeles bevidstløse, mine damer," sagde han og tog sig en pris tobak, "men virkningerne af sovedrikken var allerede begyndt at fortage sig. Ved graverens hjælp lykkedes det at få dem på fode igen således, at jeg kunne bringe dem her hjem i min vogn. Hvorledes går det nu, min kære Oswald?"

"Tak, meget bedre," svarede mr. Hatheril i en fortvivlet tone. "Jeg er ikke længere så fortumlet i hovedet. Oh, den skurk! At bedøve mig og derefter bestjæle mig!"

"Hvorledes kunne han komme afsted med det, mr. Hatheril?" spurgte Sue, der nu, da Oswald var i sikkerhed, havde genvundet sin fatning.

"Jeg var træt af at rykke i stenen, og han bød mig sin cognacsflaske. Jeg takkede for tilbuddet og drak, og det samme gjorde Larry. Efter den tid erindrer jeg ikke mere, hvad der passerede, indtil jeg vågnede og så sir Upton stå bøjet over mig. Der er ingen tvivl om, at min snu fætter har blandet sovedråber i cognacen, og mens jeg lå bevidstløs, har han bortført juvelerne. Larry fortæller mig, at d'Ervan i går aftes har forberedt alt til at flygte, og han er sandsynligvis nu på vejen til Frankrig."

"Og det er godt, det samme," faldt miss Drusilla ind, "lad os håbe, at vi aldrig mere får ham at se."

"Men du glemmer, tante, at han har stjålet juvelerne, og at vi er fattige hele resten af vort liv. Men jeg vil følge efter ham til Paris; jeg vil henvende mig til førstekonsulen."

"Ingen af delene er nødvendige," sagde Vane tørt. "Lady Susan, må jeg bede Dem fortælle Deres historie?"

"Historie!" gentog Oswald og så på Sue, "hvilken historie?"

Den unge pige rejste sig, idet hun nikkede, dybt rødmende.

"De skal straks få den at høre. Jeg burde have fortalt Dem den tidligere." Med disse ord forlod hun hurtigt værelset.

"Hvad betyder dette?" spurgte Oswald; "hvad er det for en historie, hun hentyder til?"

Vane og miss Drusilla så på hinanden og smilede.

"Du må være forberedt på en overraskelse, min kære," sagde den sidste muntert; "du vil straks få at høre, hvad en kvinde kan gøre for den mand, hun elsker."

"Elsker! Elsker lady –"

"Tys, min kære ven. Der er hun."

I samme øjeblik trådte lady Sue atter ind. I hånden havde hun en lille pose, og med denne nærmede hun sig det bord, ved hvilket Oswald sad. Aldrig havde hun været så smuk eller sejrsbevidst. Hatheril, der ikke anede, hvad der nu skulle ske, stirrede på hende i tavs forundring.

"Nu, mr. Hatheril, skal De få at se, hvad De har vundet, og hvad marquien har tabt. Er De parat? En, to, tre," og hun tømte posens indhold ud på bordet. Diamanter, rubiner, opaler og smaragder væltede i en strålende, mangefarvet strøm ud for den unge junkers øjne.

Han blændedes fuldstændig af disse prægtige stenes glans og rettede til sidst et hjælpeløst blik imod Sue.

"Hvorledes har De fået fat på disse ædelstene?" spurgte han hurtigt.

"Ja, det er en lang historie," sagde sir Upton venligt, "og dens heltinde må helst selv fortælle den. Hvad De ser her, er Vilde Ralphs længe skjulte juveler."

"Javel. Men marquien?"

"Åh, monsieur d'Ervan!" Vane lo hjerteligt. "I dette øjeblik er han uden tvivl i færd med at bande over en pose glasperler. Deres værdige fætter er nemlig blevet pudset, og der er den unge dame, som har ført ham bag lyset."

"Lady Susan!"

"Lady Sue, til tjeneste," og hun gjorde en ironisk kompliment for ham. "Og det var Dem, der var så skinsyg på den stakkels mand."

Oswald lo.

"Det begynder at gå op for mig, at jeg har været en stor tosse," sagde han muntert; "måske De, lady Sue, vil vise udstrækningen af min dårskab ved at fortælle mig, hvor fint diplomatisk De har båret Dem ad."

"Det var såmænd aldeles ligefremt, mr. Hatheril. Jeg vidste, at marquien var begærlig efter at komme på spor efter juvelerne. Uheldigvis kom han tilfældigt til at høre min løsning på gåden, og jeg kunne se på hans ansigt, at han havde i sinde at benytte sig af det. Da han rejste til Kenby i går aftes, tænkte jeg, at han havde et eller andet for. Jeg sendte Larry afsted for at passe på ham, og jeg fik da at vide, at monsieur havde løst billet til Frankrig til den næste aften. Jeg tænkte, at det var hans hensigt at tage juvelerne i dag, førend De kunne komme over til Archminster, og besluttede derfor at komme ham i forkøbet. Jeg skrev et brev til sir Upton, hvori jeg forklarede ham sammenhængen og anmodede ham om at møde mig med sin vogn ved korsvejen. Som galant kavaler nærede han ingen betænkelighed, men mødte mig på det opgivne sted. Sammen med Larry begav vi os til kirken, hvor jeg indviede dem i min plan. Sir Upton var så god at give den sin tilslutning, og –"

"Men hvad var da Deres plan?" spurgte Oswald.

"At få fat i juvelerne og bytte dem med andre. Sir Upton, der gennem mit brev havde fået underretning om planen, gik ind på spøgen og havde medbragt en pose fuld af glasperler."

"Vi købte Ward til at give os nøglen, løsnede den sten, hvorpå ordet 'luften' stod, og tog juvelerne ud, hvorpå vi lagde de falske i deres sted. Vi kom tilbage; Larry og jeg slap ubemærket ind i huset, og i morges var jeg meget træt. Det er hele historien, mr. Hatheril."

Oswald rejste sig og tog dybt bevæget hendes hånd.

"Hvorledes skal jeg kunne takke Dem for Deres snildhed og mod for min skyld?"

"På min ære!" sagde Vane, "det er da ikke vanskeligt at svare på."

Lady Sue rødmede og trak hurtigt hånden til sig. Oswald greb den atter.

"Nu kan jeg tale frit," sagde han blidt, "takket være det puds, De har spillet min fætter. Jeg var fattig og derfor tavs; nu er jeg rig og kan åbne mit hjerte for Dem."

"Kæreste Oswald," hviskede hun, "behøves det?"

Til svar på dette tog han hende i sine arme og kyssede hende i de to vidners påsyn. Hun smilede og brast derpå i tårer, som Oswald bortkyssede. Sir Upton gned hænderne af glæde, og miss Drusilla omfavnede begge de unge. Alle fire var over al måde lykkelige.

"Nå, Oswald," sagde Vane skadefro, "kan De huske mine ord, at De ville finde lykken ved lady Sues hjælp?"

"De spåede sandt, kære ven, og – jeg gentager det – jeg var en blind dåre."

"Ikke overfor mig, kære Oswald," sagde Sue leende.

"Men sig mig en ting," sagde Hatheril og vendte sig om til Sue; "når du havde juvelerne i dag, hvorfor lod du mig da tage afsted til kirken?"

"Det var forkert af mig," svarede hun, "men jeg troede ikke, at marquien havde ondt i sinde imod dig, og jeg ønskede tillige, at han skulle stjæle de falske ædelstene, for at skammen over det skulle holde ham borte fra Archminster."

"Og det vil vist lykkes dig," bemærkede miss Drusilla. "Han viser sig næppe oftere her. Men Gud ske lov at skatten er vundet."

"Jeg har vundet noget, der er bedre, tante," sagde Oswald og trykkede Sue til sit bryst, "en dygtig, tro og kærlig hustru!"

Lidt efter gik de til aftensbordet, hvor sir Upton holdt en smuk tale for dem. "Nu kan De tilbagekøbe den solgte jord, Oswald," sluttede han, "De kan istandsætte herregården, og indtage den stilling her på egnen, De er berettiget til. Sir Ralph var den første, der bragte familiens finanser på fode; De er den anden –"

"Nej!" afbrød Oswald ham og greb Sues hånd, "æren er hendes. Hun har besejret min fjende, hun har frelst min ejendom, hun har gjort mig fuldtud lykkelig, og til syvende og sidst var det den fremtidige lady Susan Hatheril, der gættede den gådefulde gravskrift. Tante! Vane! Hun skal leve! Gud velsigne hende!"

"Amen," sagde miss Drusilla, og Vane gentog det.

Om "Den sælsomme ligsten"

Forfatter: Fergus Hume (1859-1932).
Org.udgave: *The Tombstone Treasure. A Novel.* Jarrold & Sons, London 1897.
Denne udgave baseret på: *Den sælsomme ligsten* af Fergus Hume. Autoriseret oversættelse for Skandinavien af Reginald G. Koefoed. Aksel Andersens Forlag, København 1899.
Oversætter: Reginald Gustav Koefoed (1868-1932).
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: *Overton Church, Flintshire.* Efter stålstik af William Radclyffe (1783-1855) i *Wales Illustrated in a Series of Views ...*, Jones & Co., London 1830 (som i igen er udført efter en tegning af Henry Gastineau (1791-1876), dateret 29.august 1829.

ISBN 978-87-7628-088-8
1. ebogsudgave

© 2024 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk